

UK FSV

ZUZANA LIZCOVÁ
Kulturní vztahy mezi ČSSR a SRN
v 60. letech 20. století

DOKOŘÁN

TERITORIA – svazek 7

Zuzana Lizcová

**Kulturní vztahy mezi ČSSR a SRN
v 60. letech 20. století**

Teritoria – svazek 7

Univerzita Karlova v Praze
Fakulta sociálních věd

Dokořán

Recenzovali: PhDr. Olga Fejtová a doc. PhDr. Jiří Kvapík, Ph.D.

Kniha vznikla v rámci projektu Specifického vysokoškolského výzkumu 2011–263503.

Copyright © Univerzita Karlova v Praze, Fakulta sociálních věd, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována a rozšiřována jakýmkoli způsobem bez předchozího písemného svolení nakladatele.

Teritoria – svazek 7

Zuzana Lizcová

Kulturní vztahy mezi ČSSR a SRN v 60. letech 20. století

Druhé vydání v českém jazyce (první elektronické)

Redakce Michaela Pohlreichová

Typografie a převod do elektronické podoby David Greguš

Ve spolupráci s Fakultou sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze,

Smetanovo nábř. 6, Praha 1,

vydalo nakladatelství Dokořán, s.r.o., Holečkova 9, Praha 5,

dokoran@dokoran.cz, www.dokoran.cz v roce 2012.

(495. publikace, 39. elektronická)

ISBN 978-80-7363-434-6 (Dokořán)

ISBN 978-80-87404-20-1 (UK FSV)

Obsah

1. Úvod	7
1.1 Cíle a struktura studie	7
1.2 Metodologie	10
1.3 Prameny a literatura	12
1.4 Kultura	19
1.5 Kultura v mezinárodních vztazích	25
2. Zlatá šedesátá	37
2.1 Studená válka a období relativního uvolnění	37
2.2 Československo	38
2.3 SRN	64
2.4 Závěr	81
3. Vztahy mezi ČSSR a SRN v 60. letech	83
3.1 Politické a ekonomické vztahy	83
3.2 Kulturní vztahy mezi ČSSR a SRN	104
3.3 Závěr	121
4. Výměna na poli filmu a výtvarného umění	123
4.1 Kooperace v oblasti filmu	123
4.2 Společná řeč výtvarného umění	138
4.3 Závěr	155
5. Závěr	159
5.1 Posun ve vztazích SRN a ČSSR v 60. letech	159
5.2 Kultura jako relevantní faktor ve vztazích obou zemí	160
5.3 Specifika kulturní interakce obou zemí	163
5.4 Kulturní výměna navzdory vysoké politice	165
5.5 Role, přínos a limity zahraniční kulturní politiky	166
Seznam pramenů a literatury	169
Primární prameny	169
Sekundární prameny	177
Prameny on-line	185
Summary	186
Jmenný rejstřík	187

„Mit Politik kann man keine Kultur machen,
aber vielleicht kann man mit Kultur Politik machen.“

Theodor Heuss (1884–1963)

1. Úvod

1.1 Cíle a struktura studie

Slovo „kultura“, denně používané v běžné mluvě, médiích i odborných publikacích a periodikách, se řadí mezi významově nejbohatší, nejčastěji používané, ale také nejméně jednoznačné pojmy.¹ Jeho obsah se neustále proměňuje, liší se podle situace, pozice mluvčího, druhu a data vydání díla, kontextu diskuze, ve kterých se vyskytuje. Ve společenských vědách je pak mnohavrstevný termín „kultura“ jednou z centrálních kategorií.

Hraje však kultura významnou roli i v mezinárodní politice a interakcích mezi státy a národy? Vědci, zabývající se danou oblastí, historikové, politologové, zastánci klasických teoretických škol mezinárodní politiky – realistické a liberálně-idealistické – se v odpovědích na tuto otázku zásadně rozcházejí. Cílem této studie je objasnit roli kultury ve zcela specifickém kontextu – v bilaterálních vztazích mezi dvěma státy, Československou socialistickou republikou (ČSSR) a Spolkovou republikou Německo (SRN) v 60. letech 20. století.

Vztah Čechů a Němců, historicky úzce provázaných středoevropských národů, procházel od počátku 19. století turbulentním vývojem, charakterizovaným neustálým vzájemným stýkáním a potýkáním. V polovině 20. století byl pak fatálně poznamenán traumaty nacistické okupace českých zemí a následného vysídlení místní německé menšiny. Na hranicích mezi Československem a nově vzniklou SRN vyrostla železná opona a problematický poměr Prahy a Bonnu, hlásících se k antagonistickým studenoválečným blokům, dále zhoršovala hluboká vzájemná nedůvěra a nepřátelská propaganda. Za tohoto stavu nebyl vůbec navázán klasický politický a diplomatický dialog mezi oběma zeměmi.

Komunikace mezi občany obou států však zcela neutichla. Po pokusu o co nejsilnější izolaci Československa od Západu v první polovině 50. let přišel pro sovětský blok přelomový rok 1956, na který byl svolán XX. sjezd Komunistické strany Sovětského svazu (KSSS). Na uzavřeném vnitrostranickém zasedání se v poslední den jeho konání, 25. února 1956, distancoval ve svém slavném projevu „O kultu osobnosti a jeho důsledcích“ první tajemník KSSS Nikita Sergejevič Chruščov² od období stalinismu. Sjezd navíc vyhlásil novou doktrínu „mírové koexistence“ ve vztazích se Západem, která měla posunout soupeření obou bloků z vojenské roviny na úroveň mírového soužití a soutěžení, zejména v ekonomické oblasti. Chruščovův projev bezprostředně otrásl světovým komunistickým hnutím, vyvolal pohyb směřující k povstání v Maďarsku, změnu politické špičky v Polsku a předznamenal roztržku Sovětů s komunistickou Čínou. Dopad XX. sjezdu na situaci v tehdejší Československu nebyl zdaleka tak drama-

---

1 Srov. například Valerie M. Hudson, *Culture and Foreign Policy* (Londýn, 1997), 2–4; Julia Reeves, *Culture and International Relations* (New York, 2004), 1–4.

2 Nikita Sergejevič Chruščov, 20. sjezd komunistické strany Sovětského svazu. *Zpráva o činnosti ÚV KSSS 20. sjezdu strany, referát N. S. Chruščova* (Praha, 1956).

-tický. Následovala po něm mírná liberalizace poměrů, kterou koncem 50. let vystřídal nové (nicméně krátkodobé) utužení režimu. Přibližně od roku 1958 začal také výrazný rozmach československé kultury, který se odehrával souběžně s postupným, ale přerývaným uvolňováním ve všech oblastech života a trval až do zavedení „normalizačního“ režimu v roce 1969. Právě kultura, umění a jejich představitelé byli po celé toto období hybnou silou, která utvářela rodící se občanskou společnost a poskytovala jí „sebereflexi a sebevědomí“.³

K opravdově výrazné změně došlo v tehdejší ČSSR, do té doby věrném spojenci Moskvy a východního Berlína, až kolem let 1962 až 1963.⁴ Špatná hospodářská situace země a zmírnění napětí mezi studenoválečnými soupeři přinutily špičky strany a státu k nastartování reformních změn prováděných nejen nebyvalým kulturním uvolněním a rozkvětem, ale i zmírněním pravidel pro vycestování do „kapitalistické ciziny“ a vízových předpisů pro západní turisty.⁵ Toto období „zlatých šedesátých“ trvalo až do vstupu vojsk Varšavské smlouvy do ČSSR v srpnu roku 1968 (respektive do utužení zmíněného normalizačního režimu v letech následujících). Roky relativně větší tvůrčí svobody pro umělce, otevření přístupu k moderní západní produkci, usnadnění cestování, studentských výměn apod. byly i časem zásadního rozvoje kulturních kontaktů mezi Československem a tehdejší SRN. Proto v nich spočívá hlavní těžiště této studie. Realie let 50. jsou v textu zmiňovány jen stručně, převážně v kontrastu se zkoumaným obdobím, podobně jako vývoj ochladlých vztahů Praha-Bonn v 70. letech, které jsou v dějinách vztahů obou zemí významné především z hlediska diplomatického a smluvního.

Praha sice v 60. letech do značné míry přehodnotila svůj rigidní postoj vůči Západu, atmosféra uvolnění se ale do jejího vztahu k Bonnu promítla jen částečně. Jak již bylo zmíněno, mezi oběma zeměmi nebyly navázány diplomatické styky, jejich poměr zůstával zatížen traumaty nedávné minulosti a tón občasných oficiálních komunikací zůstával nadále velmi chladný. Vztah ČSSR a SRN měl navíc svá další výrazná specifika. Především nebyl standardním bilaterálním vztahem dvou suverénních států. Obě sousední země byly v té době příslušníky dvou odlišných a soupeřících mocensko-politických táborů a jejich existence byla do značné míry závislá na jejich spojencích. Vnitřní disciplína byla samozřejmě mnohem tužší v rámci socialistického bloku direktivně ovládaného Moskvou. Sovětské vedení si

---

3 Petr Janoušek, ed., *Dějiny české literatury 1945–1989. Svazek III. 1958–1969* (Praha, 2008), 13.

4 Jiří Pešek, „Kontinuität und Diskontinuität in der tschechischen Kultur 1945–1965“, in *Anders Bruchlinie: Österreich und die Tschechoslowakei nach 1945. Na rozhraní světů: Rakousko a Československo po 1945*, ed. Gernot Heiss et al. (Innsbruck, 1998), 93; Janoušek, ed., *Dějiny české literatury 1945–1989. Svazek III. 1958–1969*, 23.

5 Jan Rychlík, *Cestování do ciziny v habsburské monarchii a v Československu. Pasová, vízová a vystěhovalecká politika 1848–1949* (Praha, 2007), 65–69.

nárokovalo vliv na všechny oblasti života svých východoevropských satelitů a koordinovaný postup „bratrských“ zemí vůči „nepřátelskému“ Západu patřil přirozeně mezi jeho hlavní priority. Politiku socialistických zemí vůči Bonnu se navíc (s větším či menším úspěchem) permanentně snažil ovlivňovat i Východní Berlín, jenž prosazoval své vlastní zájmy.⁶ V 60. letech to byl především záměr co nejvíce oslabit a izolovat Spolkovou republiku a získat co nejširší mezinárodní uznání pro NDR.

Také SRN byla pevně ukotvena ve „svém“ mocenském bloku. Její existenci garantovaly západní vítězné mocnosti druhé světové války, které si v zemi ponechávaly jistá práva. I kroky Bonnu se tedy do značné míry řídily ohledem na jeho spojence. Východ pak minimálně ve svých proklamacích vnímal SRN jako lokaje Washingtonu a prodlouženou ruku NATO, případně rovnou „amerického imperialismu“.

Navzdory nepříznivým okolnostem se ovšem v průběhu 60. let mezi ČSSR a SRN rozvinul intenzivní kulturní dialog. V této studii vycházíme z předpokladu, že právě zmíněný dialog zásadním způsobem přispěl ke změně vzájemného vnímání obou zemí a do značné míry suploval roli, kterou běžně hraje klasická diplomacie. Kulturu v její níže vymezené podobě proto pokládáme za samostatný a relevantní faktor mezinárodních vztahů, který může působit v oblastech, kde tradiční nástroje absentují nebo selhávají. Specifika tohoto působení se snažíme zachytit a demonstrovat na konkrétních dobových příkladech z oblasti výměny mezi SRN a ČSSR na poli filmu a výtvarného umění.

Celek studie je členěn do pěti kapitol. První z nich obsahuje kritické zhodnocení použitých pramenů a literatury, specifikaci samotného pojmu kultury, jeho geneze, proměn a vývoje, jeho relevance a reflexe v oblasti mezinárodních vztahů a jeho rozdílného vnímání v odlišných společenských systémech (parlamentní demokracii typu SRN a reálném socialismu tehdejšího Československa).

Cílem druhé kapitoly je stručně shrnout obecnou mezinárodně-politickou situaci v 60. letech 20. století, charakterizovat hlavní rysy vnitropolitického vývoje ČSSR a SRN v daném období, specifika jejich kulturního života a zahraniční (kulturní) politiky.

Jádrem studie jsou pak třetí a čtvrtá kapitola, které se věnují vztahu obou zemí. První z nich obsahuje charakteristiku politických a hospodářských styků mezi ČSSR a SRN. Navazující kapitola se z části zabývá třemi problémovými okruhy, které mimořádně silně ovlivňovaly a určovaly vztah Praha-Bonn – 1. existencí druhého, „konkurenčního“ německého státu (NDR), jenž patřil mezi „spřátelené země“ tehdejšího socialistického Československa; 2. zvláštním, k euroatlantickému táboru patřícím ostrovem v nitru NDR – Západním Berlínem; 3. přítomností početné komunity poválečných německých vysídlenců z českých zemí v SRN. Druhá polovina této kapitoly

---

6 Wolfgang Schwarz, *Brüderlich etzweit: die Beziehungen zwischen der DDR und der CSSR 1961–1968* (München, 2004), 49–59.

je věnována kulturní interakci mezi oběma státy a jejich institucemi, vědci a umělci, která se v 60. letech rozvinula do šíře nesrovnatelné s předchozím ani následujícím obdobím. Vzhledem k velkému počtu společných projektů zde nejsou vyjmenovány všechny jednotlivé akce, spíše shrnuty hlavní charakteristiky československo-západoněmeckých styků v této oblasti.⁷ Čtvrtá kapitola se pak podrobněji zaměřuje na výměnu ve dvou konkrétních kulturních oblastech, a to ve filmu a výtvarném umění.

Závěr nabízí prostor pro vyvození a shrnutí obecných zákonitostí, kterými se kulturní interakce mezi Československem a SRN v daném období vyznačovala a pro nalezení odpovědi (či odpovědí) na otázku, proč dosáhla takových rozměrů – a v neposlední řadě – pro verifikaci dvou zmíněných hlavních teorií (realistické a liberálně-idealistické) o roli kultury v mezinárodních vztazích.

1.2 Metodologie

Tuto práci lze vnímat jako příspěvek k novým kulturním dějinám,⁸ oboru, který se rozvinul v 70. a 80. letech 20. století a jenž se mimo jiné zabývá otázkou kolektivních reprezentací, tím, co a jak o sobě jednotlivé společnosti ve své době navenek sdělovaly, o jaké jejich produkty byl zájem a jaký chtěly vyvolat dojem na společenské či politické úrovni. Cílem tohoto textu není rekonstruovat kulturní dějiny jednotlivých odvětví dané epochy v duchu klasické kunsthistorie, ale spíše se zorientovat v příslušném politickém, kulturním a vědeckém klimatu, analyzovat jeho témata, snažit se z něj odvodit roli dobového politického myšlení a posoudit úlohu jednotlivých společenských struktur. Kulturní produkce, její možnosti a výtvoř, to, co bylo ve své době uznávané a podporované z veřejných prostředků, vypovídá mnohé o společnosti, jejích prioritách, vnějších vztazích a jí samotné.⁹ Stejně tak jsou zajímavé i otázky směřující ke komunikaci mezi národy – zkoumání její technické stránky, jejích forem, intenzity, případné absence, podob skryté indoktrinace, či naopak kritiky vládnoucího režimu.

Tato kniha si tedy primárně neklade za cíl zkoumat a analyzovat vznik a obsah jednotlivých uměleckých děl, ale spíše osvětlit společenskou roli dobové kulturní produkce a její recepce.¹⁰ Snaží se zachytit, v jakých pod-

---

7 Těžiště této knihy přitom vzhledem k dobovým okolnostem spočívá na kulturních kontaktech česko-německých. Naprostá většina tvůrců, kteří se kulturní výměny se SRN zúčastnili, byla české národnosti. Viz také pozn. 139 v kapitole 4.2.4.

8 Historische Anthropologie, New Cultural History, neue Kulturgeschichte. Tento obor i další zmíněné obory jsou podrobně definovány mimo jiné ve sbornících *Kompass der Geschichtswissenschaft. Ein Handbuch*, vydaném Joachimem Eibachem a Güntherem Lottesem či v publikaci *Geschichtswissenschaften. Eine Einführung*, vydané Christophem Cornelissenem (viz níže).

9 Martin Dinges, „Neue Kulturgeschichte“, in *Kompass der Geschichtswissenschaft. Ein Handbuch*, eds. Joachim Eibach a Günther Lottes (Göttingen, 2002), 184.

10 Gangolf Hübing, „Die ‚Rückkehr‘ der Kulturgeschichte“, in *Geschichtswissenschaften. Eine Einführung*, ed. Christoph Cornelissen (Frankfurt am Main, 2000), 162–165.

mínkách jednotliví autoři svá díla tvořili, jaké byly jejich inspirační zdroje, která díla si našla odezvu i za hranicemi daného státu. Co ve své době vznikalo díky společenské či politické objednávce, případně jí navzdory, co bylo podporováno, či naopak zatracováno představiteli oficiální kulturní politiky a jakým způsobem již vzniklá díla zpětně ovlivňovala myšlení a vnímání dané společnosti. Zkoumání těchto skutečností je důležité mimo jiné proto, že autorita a moc každého vládnoucího režimu se do určité míry odvíjí od toho, zda je o své legitimitě a svém *raison d' être* schopen přesvědčit široké vrstvy obyvatelstva.¹¹ Kulturní politika je zde definována jako soubor politických zásahů do fungování kulturních institucí, jako oblast, jež vytváří podmínky pro tvůrčí uměleckou činnost i chování společnosti odpovídající charakteru daného politického systému. Tyto podmínky realizuje ve dvou vzájemně propojených rovinách – pozitivní (to, co podporuje) a negativní (to, co potlačuje). Hranice toho, co je vnímáno jako žádoucí, nebo naopak nepatřičné, přitom nejsou určeny jednou provždy a v čase se výrazně mění.¹²

Některé aspekty této studie spadají také do kontextu nových politických dějin.¹³ Ty se na rozdíl od tradiční historiografie nezabývají pouze minulostí vysoké politiky, ale věnují se i vývoji dalších společenských skupin a úrovní.¹⁴ Oblast kultury je zde jako níže zmíněná měkká síla (*soft power*) vnímána nikoli jako samostatná jednotka, ale sféra závislá na politických rozhodnutích a mocensko-ideologických limitech obou stran. V neposlední řadě má tato studie zmapováním konkrétního výseku bilaterálních československo-německých vztahů přispět k dějinám mezinárodních vztahů. Ty jsou nejpozději od 80. let 20. století vnímány také nejen jako tradiční vrcholná politika utvářená a vykonávaná prostřednictvím politicko-vojenských elit, ale zahrnují i ostatní oblasti přeshraničních styků včetně hospodářství, kultury, otázek víry, světových názorů, utváření vzájemných stereotypů apod.¹⁵

Při zkoumání pramenů byla použita historicko-kritická metoda, k analýze některých podkladů byla využita statistická data (př. kvantifikace kontaktů, publikací apod.) a metoda komparace dobových skutečností – například s obdobím předchozím a následujícím či s jinými zeměmi v regionu.

---

11 Roger Chartier, „New Cultural History“, in *Kompass der Geschichtswissenschaft. Ein Handbuch*, eds. Joachim Eibach a Günther Lottes (Göttingen, 2002), 204.

12 Viz Jiří Knapík, *V zajetí moci. Kulturní politika, její systém a aktéři* (Praha, 2006), 7–8.

13 Rozšiřování oblastí zkoumání oboru politických dějin od 60. let 20. století viz Christoph Cornelissen, „Politische Geschichte“ in *Geschichtswissenschaften. Eine Einführung*, ed. Christoph Cornelissen (Frankfurt am Main, 2000), 133–144.

14 A zároveň dějiny vysoké politiky nepovažují za nadřazené ostatním oblastem historického zkoumání, spíše za jeden z více důležitých aspektů (úrovní rozhodování), které je při zkoumání určitého historického období brát v potaz. Zejména proto, že stát je jen jednou z forem mezilidských vztahů. Viz Cornelissen, „Politische Geschichte“, 133–139.

15 Cornelissen, „Politische Geschichte“, 143.

1.3 Prameny a literatura

Až do nedávné doby byly kulturní aspekty zahraniční politiky jejími praktiky i teoretiky většinou opomíjeny.¹⁶ Pokud již byly zmiňovány, pak pouze jako přívazek „vysoké“ diplomacie. Zájem badatelů o danou oblast vzrostl teprve v posledních letech, zvláště intenzivně zejména po teroristických útocích na New York a Washington v září roku 2001, které znovu oživily debatu o údajném světovém „střetu civilizací“.¹⁷ Tuto polemiku původně vyvolal svojí stejnojmennou knihou v polovině 90. let 20. století vlivný americký myslitel Samuel Huntington. K tématu role kultury v mezinárodních vztazích ve stejné době vzniklo hned několik dalších publikací – sborník *Culture and Foreign Policy*¹⁸ editovaný americkou politoložkou Valerií M. Hudsonovou, publikace *The Return of Culture and Identity in IR Theory*¹⁹ vydaná Yosefem Lapidem a Friedrichem Kratochvílem či monografie Julie Reevesové *Culture and International Relations*.²⁰ Jejich autoři se ve větší či menší míře věnovali také rozsahu samotného pojmu kultury v zahraniční politice.²¹ Roli kultury jako „měkké síly“ ve světovém kontextu rozvinul a na příkladu americké zahraniční politiky počátku 21. století přesvědčivě demonstroval spoluvůrce neoliberální teorie mezinárodních vztahů Joseph S. Nye,²² bývalý vysoký představitel Clintonovy administrativy. Poznání a povědomí o tématu výrazně rozšířil i sborník *The New Public Diplomacy. Soft Power in International*

---

16 Viz například Volker Rittberger, „Auswärtige Kulturpolitik – ein Stiefkind der Forschung?“ http://www.ifa.de/i/dakp_rittberger.htm

17 Viz Lerna K. Yanik, „Culture in International Relations: What Is It Good for?“, *International Studies Review*, č. 7 (2005): 472–474; Pavlína Richterová, „Der lange Weg zum Dialog: ein Jahrhundert deutsche Auswärtige Kulturpolitik (1912–2001)“, *Studia territorialis*, č. 6 (2004), 13; Cynthia P. Schneider, „Culture Communicates: US Diplomacy That Works“ in *The New Public Diplomacy. Soft Power in International Relations*, ed. Jan Melissen (New York, 2005), 147–164. 18 Londýn, 1997.

19 Londýn, 1996.

20 New York, 2004. Reeves v této monografii rovněž podrobně rozebírá roli kultury za studené války, kdy sloužila nikoli jako prostředek sblížení mezi národy, ale primárně jako zbraň v ideologickém boji soupeřících mocenských bloků o globální nadvládu.

21 Genezi pojmu kultury obecně, jeho historickému vývoji a významu „sféry ducha“ pro lidstvo byla ovšem věnována rozsáhlá literatura již mnohem dříve. Jeho definici se ve svých pracích intenzivně zabývali významní myslitelé Wilhelm Dilthey (v knize *Die Philosophie des Lebens*), Johann Gottlieb Fichte (ve stati *Pojem vzdělance*), Johann Gottfried Herder (ve *Vývoji lidskosti*) Sigmund Freud (v eseji *O člověku a kultuře*), Immanuel Kant ve svých spisech *Kritika soudnosti* a *K věčnému míru*, Karl Mannheim v *Ideologii a utopii*, Friedrich Nietzsche ve studii *Menschliches und allzumenschliches Jenseits von Gut und Böse* či Bronislaw Malinowski v souboru *A scientific theory of Culture and other Essays*. Jejich úvahy k tomuto tématu jsou přehledně shrnuty a o další poznatky doplněny v *Estetickém slovníku* autorů Wolfharta Henckmanna a Konrada Lottese (Praha, 1995) či v *Dějínách antropologie*, mimořádně rozsáhlé publikaci českého badatele Václava Soukupa (Praha, 2000).

22 *Soft Power. The Means to Success in World Politics* (New York, 2004); Také Joseph S. Nye, „Soft Power and American Foreign Policy“, *Political Science Quarterly*, č. 2 (2004): 255–270.

*Relations*²³ vydaný nizozemským politologem Janem Melissenem a zahrnující pohled na veřejnou diplomacii z hlediska pěti odborníků z různých zemí. V českém prostředí lze pak za nejpřehlednější příručku pro orientaci v dané problematice i dalších teoretických přístupech k mezinárodním vztahům označit knihu Petra Druláka *Teorie mezinárodních vztahů*.²⁴

Ve Spolkové republice Německo vyšla první obsáhlá monografie o zahraniční kulturní politice *Kultur und Aussenpolitik: Handbuch für Studium und Praxis*²⁵ teprve v roce 2005. Její editor, tehdejší generální sekretář prestižního stuttgartského Institutu pro zahraniční vztahy (ifa) Kurt-Jürgen Maas, přizval ke spolupráci tři desítky autorů, mimo jiné bývalé vedoucí pracovníky kulturního oddělení bonnského ministerstva zahraničí Hildegard Hamm-Brücherovou a Bartholda C. Witteho. Maasova příručka navazuje zejména v pasážích o charakteristice a vývoji německé zahraniční kulturní politiky na starší dílčí studie ze 60. a 70. let 20. století – především publikace sociologa Richarda M. Emgeho²⁶ a práci bývalého ředitele kulturního oddělení bonnského ministerstva zahraničí Hanse Arnolda,²⁷ které ve své době výrazně přispěly k debatě o reformě německé kulturní diplomacie.²⁸ Souběžně s Maasovou publikací vznikl sborník *Auswärtige Repräsentationen. Deutsche Kulturdiplomatie nach 1945* vydaný mannheimským historikem Johannesem Paulmannem. Paulmann v jeho úvodu přehledně shrnul vývoj německé zahraniční kulturní politiky od pádu nacistické diktatury a autoři dalších příspěvků osvětlili některé mechanismy zahraniční kulturní kooperace prostřednictvím krátkých, úzce zaměřených případových studií.²⁹ Ani jedna ze zmíněných knih však neobsahuje podrobné informace o kulturní interakci mezi Spolkovou republikou

---

23 Jan Melissen, ed., *The New Public Diplomacy. Soft Power in International Relations* (New York, 2005).

24 Praha, 2003.

25 Kurt-Jürgen Maas, ed., *Kultur und Aussenpolitik: Handbuch für Studium und Praxis* (Baden-Baden, 2005)

26 *Auswärtige Kulturpolitik. Eine soziologische Analyse ihrer Funktionen, Bedingungen und Formen* (Berlin, 1967).

27 První z nich, *Kulturexport als Politik? Aspekte auswärtiger Kulturpolitik* (Tübingen/Basel, 1976) poskytuje základní přehled o vývoji zahraniční kulturní politiky po roce 1945 a úvahu bývalého diplomata o problémech na tomto poli. Ve druhé knize, *Auswärtige Kulturpolitik. Ein Überblick aus deutscher Sicht* (München, 1980) shrnuje autor v krátkých kapitolách vzájemně ovlivňování kultury a politiky a líčí specifika kulturní politiky ve vztazích východ-západ a sever-jih.

28 Ucelený přehled o starší literatuře k německé zahraniční kulturní politice poskytuje studie Pavlína Richterové „Der lange Weg zum Dialog: ein Jahrhundert deutsche Auswärtige Kulturpolitik (1912–2001)“, *Studia territorialia*, č. 6 (2004).

29 Johannes Paulmann, ed., *Auswärtige Repräsentationen. Deutsche Kulturdiplomatie nach 1945* (Kolin nad Rýnem, 2005); Většina studií ve sborníku obsažených je bohužel tématicky vzdálená této práci Pro ni byly využity zejména příspěvky Petera Fässlera „„Antifaschistisch‘, ‚friedliebend‘ und ‚fortschrittlich‘: Botschaften und Formen aussenwirtschaftlicher Repräsentation der DDR während der 1950er und 1960er Jahre“ a Sabine Horn „Documenta I. (1955): Die Kunst als Botschafterin der Westintegration?“.

a státy východního bloku v 60. letech 20. století. Ty byly pro účely této studie čerpány zejména z materiálů berlínského Politického archivu Ministerstva zahraničních věcí Spolkové republiky Německo (Politisches Archiv des Auswärtigen Amtes) který obsahuje mimo jiné fondy někdejšího Kulturního oddělení (Kulturabteilung) a oddělení pro styky s východními zeměmi (Ostabteilung).

K poválečným dějinám SRN existuje dnes tak rozsáhlá odborná literatura, že ji v celé její šíři nelze zachytit. Ne všichni autoři se však podrobně zabývali i společenskými a kulturními aspekty života bonnské republiky. Mezi standardní práce se v kontextu dané problematiky řadí monografie *Deutsche Kultur 1945–2000*³⁰ kulturního publicisty Hermanna Glasera, čtvrtý svazek rozsáhlé publikační řady *Die Geschichte der Bundesrepublik Deutschland* editované Wolfgangem Benzem,³¹ monografie Josta Hermanda *Die Kultur der Bundesrepublik Deutschland 1965–1985*³² a publikace Axela Schildta.³³ Přehledné pasáže o kulturním vývoji obsahuje rovněž kompaktní a čtivá syntéza dějin SRN, *Zdařilá demokracie*, heidelberského historika Edgara Wolfruma.³⁴

Obsáhlá monografie o zahraničním kulturním působení socialistického Československa zatím nevznikla. Představu o způsobu jeho utváření lze proto získat zejména z primárních pramenů, z prací zabývajících se vnitřní kulturní politikou, pražskou diplomacií obecně a dalších dílčích studií. Relevantní dobové materiály uchovává Archiv Ministerstva zahraničních věcí ČR (AMZV)³⁵ a Národní archiv ČR (NACR). Z fondů Archivu Ministerstva zahraničních věcí ČR se pro účely této studie jako nejprínosnější ukázaly svazky teritoriálního odboru zaměřeného na SRN a Západní Berlín, mimo jiné bohatá korespondence mezi pražským ústředím a (do roku 1967 jediným) československým oficiálním zastoupením v SRN, Československou vojenskou misí v Západním Berlíně. Bohužel ne všechny materiály ze zkoumaného období jsou v AMZV zpracovány a zpřístupněny badatelům – jako handicap se jeví zejména nemožnost nahlédnout do fondů „Teritoriální odbory-obyčejné“ po roce 1964.

Z Národního archivu se vzhledem k dobové dominanci stranické politiky Komunistické strany Československa (KSC) nad státní správou jeví jako

---

30 Bonn, 2003.

31 Frankfurt am Main, 1989.

32 München, 1988

33 Zejména *Deutsche Kulturgeschichte: Die Bundesrepublik von 1945 bis zur Gegenwart*, kterou Schildt vydal společně s Detlefem Siegfriedem (München, 2009) a publikace *Rebellion und Reform. Die Bundesrepublik der Sechzigerjahre* (Bonn, 2005).

34 Edgar Wolfrum, *Zdařilá demokracie. Dějiny Spolkové republiky Německo od jejich počátků až po dnešek* (Praha, 2008).

35 Na Ministerstvo zahraničí byla v roce 1956 převedena hlavní zodpovědnost za zahraniční kulturní styky (viz Jiří Knapík, „Pokus o kulturní karanténu“, in *Kultura jako nositel a oponent politických záměrů: Německo-české a německo-slovenské kulturní styky od poloviny 19. století do současnosti*, eds. Dušan Kováč, Michaela Marek, Jiří Pešek a Roman Prahel (Ústí nad Labem, 2009), 296.

přínosné zejména materiály zařazené do fondů „Komunistická strana Československa – Ústřední výbor. Předsednictvo ÚV KSČ 1962–1966 „a „Komunistická strana Československa – Ústřední výbor. Kancelář 1. tajemníka ÚV KSČ Antonína Novotného – II. část“. V nich lze nalézt jak dokumenty k řadě otázek západoněmecko-československých vztahů (podrobně zejména k tématu dlouholetých jednání mezi Prahou a Bonnem o výměně obchodních misí), tak písemnosti týkající se přímo kulturních vztahů mezi oběma zeměmi a jednotlivým uskutečněným akcím na tomto poli.

K vnitřní kulturní politice socialistického Československa vznikla již celá řada prací, které se ovšem vzhledem k šíři tématu zaměřují zejména na vývoj jednotlivých kulturních odvětví, případně na určitý přesně ohraničený časový výsek. Základní vhléd do počátků poválečné kulturní politiky poskytuje rozsáhlá publikace spoluorganizátora slavné Liblické kufkovské konference z roku 1963 Alexeje Kusáka *Kultura a politika v Československu 1945–1956*, jež ovšem byla kritizována za redukci tehdejšího turbulentního vývoje na spor mezi umírněnými a radikály uvnitř prokomunistické inteligence a pomíjení faktu, že se obě tyto frakce společně podílely na likvidaci demokratických tradice české kultury a vyhlášení dobové umělecké karantény.³⁶ Jednotlivá vývojová období poválečné kultury stručně, ale přehledně charakterizují dva svazky *Dějiny české literatury 1945–1989*³⁷ a problematice se také systematicky věnuje badatel Ústavu historických věd Slezské univerzity Opava Jiří Knapík.³⁸ Dílčí charakteristiky kulturního života zachycují i studie Jiřího Peška (*Kontinuität und Diskontinuität in der tschechischen Kultur 1945–1965*), publicisty a spisovatele Antonína Liehma (*Anmerkungen zur tschechischen Kultur und Politik 1956–1968*) a v neposlední řadě stať estetika Květoslava Chvatíka *Metamorphosen der Beziehung zwischen Ideologie und Literatur. Der XX. Parteitag der KPdSU und seine Folgen für die tschechische Literatur*.³⁹ Zajímavé příspěvky k tématu obsahuje také sborník Češi a Němci: dějiny-kultura-politika, vydávaný řezenskými slavisty Markem Nekulou a Walterem Koschmalem a histori-

---

36 Viz Knapík, *V zajetí moci*, 63–66.

37 Vydané v Praze v letech 2007 až 2008 pod vedením hlavního redaktora Petra Janouška.

Primárně literatuře se věnuje i sborník *Zlatá šedesátá. Česká literatura a společnost v letech tání, kolotání a...zklamání* (Praha, 2000), který však obsahuje i stať o československém filmu 60. let, ze kterých tato studie čerpá.

38 Z Knapíkových stať posloužila jako podklad pro tuto práci zejména kniha *V zajetí moci. Kulturní politika, její systém a aktéři* (Praha, 2006). Tato publikace pro širší odbornou veřejnost se nezabývá klasickými dějinami kultury, ale přednostně státnímu zásahy do jejího chodu. Popisuje dobovou kulturní praxi v Československu, ukazuje také například krizové momenty celého systému či vliv světových událostí na domácí kulturní politiku. Sice mapuje jen období do roku 1956, popisuje však mimo jiné i ideologické a institucionální základy socialistické kulturní politiky (spolu se specifiky české kulturní tradice), jenž do 60. let ve značné míře přetrvaly.

39 Studie Jiřího Peška vyšla ve sborníku *An der Bruchlinie. Österreich und die Tschechoslowakei nach 1945*, vydaném Gernotem Heissem v Innsbrucku v roce 1998, další dvě stať ve sborníku *Das Tauwetter und die Folgen. Kulturpolitik in Osteuropa nach 1956*, eds. Dietrich Beyrau a Ivo Bock (Bremen, 1988).

kem Joachimem Rogallem v roce 2001 paralelně v Praze a Mnichově. Tato publikace obsahující několik desítek různých stručných studií navázala na podobné vydavatelské počiny, které vznikly v kontextu německo-francouzských a německo-polských vztahů. Výlučně problematice cenzury se věnuje stať Milana Bárty *Cenzura československého filmu a televize v letech 1953–1968*,⁴⁰ otázkami státního dohledu nad kulturní produkcí, periodiky a soudobou vědou se zabývali rovněž autoři studií publikovaných ve sborníku *Propaganda, (Selbst-) Zensur, Sensation. Grenzen von Presse- und Wissenschaftsfreiheit in Deutschland und Tschechien seit 1871*.⁴¹ Na jeho vzniku se podíleli badatelé (lékaři, germanisté, historikové, sociologové či právní teoretikové) z pražské Karlovy Univerzity a Heinrich-Heine Universität Düsseldorf a obsahuje 16 statí, které odhalují mechanismy cenzury v různých politických systémech v Německu a českých zemích od konce 19. století.

Na poli výtvarného umění patří mezi základní příručky rozsáhlé *Dějiny českého výtvarného umění, období 60. let 20. století* zachycuje konkrétně jejich šestý díl.⁴² Hlubší vhled do myšlení dané doby přináší komentované vydání důležitých historických dokumentů *České umění 1938–1989. Programy, kritické texty, dokumenty*.⁴³

Základní publikací o vývoji československého poválečného filmu a především o nové vlně 60. let je pak *Umlčený film*⁴⁴ Jana Žalmana (vlastním jménem Antonína Nováka), někdejšího dlouholetého šéfredaktora významného časopisu *Film a doba*. Přestože tyto *Kapitoly z bojů o lidskou tvář československého filmu*, jak zní podtitul, vznikaly za normalizačního režimu, kdy jejich autor neměl přístup k dotyčným snímkům ani k dalším pramenům, poskytuje Žalmanova kniha dodnes překvapivě ucelený a plastický obraz o významné kapitole české kultury. „Československému zázraku“ se obsáhle věnuje i soubor statí *Démanty všednosti. Český a slovenský film 60. let*⁴⁵ a svědectví současníka předních tvůrců nové vlny, spisovatele Josefa Škvoreckého *Všichni ti bystří mladí muži a ženy: Osobní historie českého filmu*.⁴⁶ Vedle těchto autorů věnoval dané problematice značnou pozornost i výše zmíněný český publicista Antonín J. Liehm, v 60. letech vedoucí zahraniční a filmové rubriky v *Literárních novinách*. Přínosným pramenem pro poznání dobové situace na československé kulturní scéně jsou nejen jeho esejisticky pojaté paměti

---

40 *Securitas imperii* č. 10 (Praha, 2003).

41 Düsseldorf, 2005; Pro tuto práci byly přínosné zejména studie Volkera Zimmermanna, Karla Malého a Jiřího Peška.

42 Rostislav Švácha a Marie Platovská, *Dějiny českého výtvarného umění VI. 1958–2000* (Praha, 2007).

43 Jiří Ševčík, Pavlína Morganová a Dagmar Dušková, eds., *České umění 1938–1989. Programy, kritické texty, dokumenty* (Praha, 2001).

44 Jan Žalman, *Umlčený film* (Praha, 2008).

45 Vydáný Stanislavou Prádnou, Zdenou Škapovou a Jiřím Cieslarem v Praze v roce 2002.

46 Josef Škvorecký, *Všichni ti bystří mladí muži a ženy: Osobní historie českého filmu* (Praha, 1991).

Minulost v přítomnosti, ale také výbor rozhovorů s představiteli nové vlny *Ostře sledované filmy*, který se měl původně čtenářům dostat do rukou již koncem 60. let, ale kvůli politickým okolnostem i dalším peripetiím nakonec vyšel až v roce 2001. „Kultura a její význam pro utváření národní identity“ a jako „nositel a oponent politických záměrů“ stála také v centru zájmu badatelů, kteří přispěli do sborníku o německo-českých a německo-slovenských kulturních stycích od poloviny 19. století do současnosti vydaném česko-německou komisí historiků v roce 2009.⁴⁷ Tato publikace přináší nejen cenné střípky do mozaiky poznání daných bilaterálních vztahů, ale také studie o roli kultury v různých společenských systémech.

Podrobnější přehled o celé šíři vývoje Československa (a okolních států) za vlády komunistických stran zprostředkovávají monumentální a řadou ocenění ověčená *Dvě století střední Evropy*⁴⁸ Jana Křena. Významný pražský historik v nich nabízí bližší pohled na politický, ekonomický i společenský vývoj v jednotlivých státech, obohacený o historiografické a další exkurzy. Výhradně poválečné zahraniční politice Prahy jsou oproti tomu věnovány publikace Rüdigerera *Alte Die Aussenpolitik der Tschechoslowakei und die Entwicklung der internationalen Beziehungen 1946–1947*⁴⁹ a *Žralok nebude nikdy tak silný. Československá zahraniční politika vůči Německu 1945–1948* Jaroslava Kučery.⁵⁰ Obě knihy sice svým časovým vymezením výrazně předcházejí této práci, nabízejí nicméně možnost poznat základní a přetrvávající rysy československého poválečného postoje vůči Německu. Jejich vývoj Jaroslav Kučera dále sleduje ve studii *Den Klassenfeind zum Nachbar: Die tschechoslowakische Aussenpolitik gegenüber der Bundesrepublik Deutschland zur Zeit des Kalten Krieges*, publikované ve sborníku *Folgenlose Nachbarschaft?: Spuren der DDR-Aussenpolitik in den deutsch-tschechischen Beziehungen*.⁵¹ Jeho autoři se, jak název napovídá, zaměřili na hledání stop působení „třetího vzadu“, socialistické

---

47 Dušan Kováč, Michaela Marek, Jiří Pešek a Roman Prahel, eds., *Kultura jako nositel a oponent politických záměrů: Německo-české a německo-slovenské kulturní styky od poloviny 19. století do současnosti* (Ústí nad Labem, 2009).

48 Jan Křen, *Dvě století střední Evropy* (Praha, 2006).

49 Autor si v této knize, vydané v Mnichově 2003, klade především otázku, jaká vnitřní dynamika a které vnější faktory způsobily to, že se Československo po druhé světové válce integrovalo do východoevropského bloku.

50 Jaroslav Kučera, *Žralok nebude nikdy tak silný. Československá zahraniční politika vůči Německu 1945–1948* (Praha, 2005). Přínosná je i další stať, časově předcházející stanovenému období – rigorózní práce Magdy Gregerové „Vývoj československo-západoněmeckých vztahů v letech 1949–1961: národní zájmy versus socialistický internacionalismus“ (*Studia territorialia* č. 6 (2004)). Podobně jako publikace zabývající se obdobím následujícím (např. monografie Radko Břacha *Smlouva o vzájemných vztazích mezi ČSSR a SRN z roku 1973*, Praha 1994) nabízejí tato díla mimo jiné cennou možnost srovnání se zkoumaným obdobím.

51 Jaroslav Kučera, „Den Klassenfeind zum Nachbar: Die tschechoslowakische Aussenpolitik gegenüber der Bundesrepublik Deutschland zur Zeit des Kalten Krieges“, in *Folgenlose Nachbarschaft?: Spuren der DDR-Aussenpolitik in den deutsch-tschechischen Beziehungen.*, ed. Michael Weigl (Hamburg, 2006).

Německé demokratické republiky, na vývoj vztahů mezi Československem a bonnskou republikou. Mnohdy problematický vztah Prahy s „bratrským“ východním Berlínem pak do detailů popisují rozsáhlé monografie Wolfganga Schwarze *Brüderlich etzweit: die Beziehungen zwischen der DDR und der CSSR 1961–1968* a Volкера Zimmermanna *Eine sozialistische Freundschaft im Wandel. Die Beziehungen zwischen der SBZ/DDR und der Tschechoslowakei (1945–1969)*.⁵²

Podobně obsáhlé publikace o vztahu Československa k západnímu Německu zatím chybí. Dobový pohled na vztah SRN a ČSSR poskytuje kniha *Deutschland und die Tschechoslowakei*⁵³ vydaná publicistou Bedřichem Utitzem a politologem Adolfem Müllerem. Vývojem vztahů mezi oběma zeměmi se zabývá i práce Libora Roučka *Die Tschechoslowakei und die BRD 1949–1989*,⁵⁴ která ovšem například vzájemné kulturní styky pojednává poněkud stručně. Zahraniční strategii Prahy, včetně proměn postoje československého vedení k oběma německým státům, pomáhá rovněž osvětlit monografie *Československo, jeho sousedé a velmoci ve XX. století (1918 až 1992)* pracovníka Historického ústavu AV Jindřicha Dejmka vydaná v Praze v roce 2002 a publikace Jana Rychlíka *Cestování do ciziny v habsburské monarchii a v Československu. Pasová, vízová a vystěhovalecká politika 1848–1949*,⁵⁵ jež obsahuje stěžejní informace o politice tehdejší ČSSR v oblasti cestovního ruchu (o možnostech vycestování občanů do ciziny, pravidlech přidělování pasů a víz, povoleních vstupu do Československa pro cizince).

Obraz zprostředkovaný historiky dokreslují osobní svědectví přímých aktérů dějinných událostí. Zajímavý pohled z hlediska tehdejší československé mocenské špičky nabízí Jiří Hájek, bývalý vysoký činitel Komunistické strany Československa (KSČ) a ministr zahraničních věcí z roku 1968.⁵⁶ Dobové kulturní expanzi Prahy věnuje malou část své roz-

---

52 Volker Zimmermann, *Eine sozialistische Freundschaft im Wandel. Die Beziehungen zwischen der SBZ/DDR und der Tschechoslowakei 1945–1969* (Essen, 2010).

53 Adolf Müller a Bedřich Utitz, *Deutschland und die Tschechoslowakei. Zwei Nachbarvöler auf dem Weg zur Verständigung* (Freudenstadt, 1972); Část týkající se poválečných vztahů mezi ČSSR a SRN napsal Bedřich Utitz, novinář, který se narodil ve Vídni do židovské rodiny a ve 30. letech přesídlil do Prahy, kam se po druhé světové válce vrátil. Po invazi vojsk varšavské smlouvy do Československa v roce 1968 emigroval do SRN a společně s Müllerem založil v Kolíně nad Rýnem exilové nakladatelství Index.

54 Libor Rouček, *Die Tschechoslowakei und die BRD 1949–1989* (München, 1990); O vztahu SRN k ČSSR ve srovnání s okolními státy pojednává i studie Miloslava Nováka „Vztahy Německa ke státům střední Evropy“, vydaná ve sborníku *Vztahy Spolkové republiky Německo ke státům střední Evropy od roku 1990* v Praze roku 1998, a stať Miroslava Kunštáta „Německo a Česká republika“ z téže publikace.

55 Jan Rychlík, *Cestování do ciziny v habsburské monarchii a v Československu. Pasová, vízová a vystěhovalecká politika 1848–1949* (Praha, 2007).

56 Jiří Hájek, *Paměti* (Praha, 1997); Jiří Hájek, „Zahraniční politika ‚Pražského jara‘ 1968“, in *Československá zahraniční politika – její alternativy a kulturní dimenze mezinárodních vztahů. 16. světový kongres Společnosti pro vědy a umění, Praha-Bratislava 26. června –1. července 1992* (Praha, 1992).

sáhlé autobiografie také ministr školství a kultury z let 1963–1965 Čestmír Císař⁵⁷ a pod „správným“ ideologickým úhlem ji hodnotí rovněž materiál *Kulturně propagační působení Československa do NSR od 2. poloviny 50. let do roku 1982* vydaný v Praze v roce 1983 Ústavem mezinárodních vztahů pro interní potřeby Ministerstva zahraničních věcí. Historické reálie zachytili z různých úhlů ve svých autobiografiích například i spisovatel Ivan Klíma,⁵⁸ přední český germanista Eduard Goldstücker⁵⁹ a spoluvůdce ekonomické reformy 60. let Ota Šik.⁶⁰

Velmi významným zdrojem informací pro tuto práci byly katalogy výtvarných výstav i publicistické články ze 60. let, které se týkaly tématu česko-německých kulturních vztahů. Z běžných novin a časopisů jsou zde citovány například *Die Zeit*, *Der Spiegel*, *Der Tagesspiegel*, *Frankfurter Rundschau*, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, *Die Welt* či československé *Rudé právo*. Cenné informace o kulturní výměně mezi Československem a SRN ve zkoumaném období poskytla také periodika *Film a doba*, *Kino*, *Výtvarné umění*, *Výtvarná práce*, *Literární noviny* a *Kulturní tvorba*. O německé zahraniční politice informoval čtvrtletník *Zeitschrift für Kulturaustausch* (do roku 1962 vycházel pod názvem *Mitteilungen*), jenž byl vydáván stuttgartským Institutem pro zahraniční vztahy (Institut für Auslandsbeziehungen, ifa), přední institucí na poli mezinárodní kulturní výměny. *Zeitschrift für Kulturaustausch* je jedním z nejdůležitějších informačních zdrojů o zahraniční kulturní politice v SRN a pro účely této studie byly analyzovány ročníky 1960–1970. Řada relevantních německých článků ze 60. let byla nalezena díky novinovým archivům Filmmuseum Berlin – Deutsche Kinemathek, Presse- und Informationsamt der Bundesregierung a documenta Archiv für die Kunst des 20. und 21. Jahrhunderts, českých prostřednictvím digitalizovaných databází Národní knihovny ČR a Národního filmového archivu. Za specifický a cenný zdroj informací o německé zahraniční kulturní politice v 60. letech lze v neposlední řadě označit roční zprávy kulturního oddělení bonnského ministerstva zahraničních věcí (Kulturabteilung des Auswärtigen Amtes), které obsahují statistická data, například o četnosti styků či rozdělení a výši financí, které oddělení spravovalo.⁶¹

1.4 Kultura

1.4.1 Geneze pojmu a jeho vývoj v historii

Slovo kultura pochází z latinských výrazů *colere* (pěstovat, zdokonalovat) a *cultura* (kultivace). Oba pojmy se využívaly nejprve v souvislosti se zemědělstvím, pěstitelstvím a zušlechťováním rostlin. Původní význam

57 Čestmír Císař, *Paměti. Nejen o zákulisí Pražského jara* (Praha, 2005).

58 *Moje šilené století* (Praha, 2009).

59 *Vzpomínky 1945–1968* (Praha, 2005).

60 *Jarní probuzení – iluze a skutečnost* (Praha, 1990).

61 Pro dané období vyšly tyto roční zprávy tři – pro léta 1965/1966, 1967/68 a 1970, obsahují ale i údaje o letech předchozích.

(agricultura) se ovšem záhy přenesl z obdělávání půdy na oblast péče o člověka – především na zdokonalování tělesných a duševních sil a ctností (cultura animi).⁶² Slovo kultura tak v období antiky dostalo hodnotící, selektivní příděch a stalo se synonymem aktivního přetváření fyzického nebo psychického materiálu k něčemu, co by samo od sebe (bez lidské aktivity) nevzniklo, přinejmenším ne v tak dokonalé či pokročilé formě.⁶³ Takto definovaný pojem se pak brzy rozšířil z úrovně individuální na úroveň národů respektive lidstva jako celku. Začal být vnímán jako ekvivalent uskutečnění „nejvyšších“ cílů, zvaných nejčastěji svoboda či humanita.⁶⁴

V evropském středověku pojem „kultura“ téměř vymizel. Pokud se vůbec používal, měl silný náboženský, mystický obsah. Vyskytoval se také ve významu „kult, uctívání“. Teprve v období renesance a humanismu (přibližně ve 14. až 16. století) došlo ke znovuoživení původního významu slova a jeho obohacení o nový akcent – charakteristiku kultury jako dělící čáry mezi přírodou a člověkem.⁶⁵

V dalších stoletích byl pak termín „kultura“ úzce vázán na rozvoj lidských dovedností a schopností a používal se výhradně s předmětem v genitivu. Teprve německý historik a právník Samuel von Pufendorf (1632–1694) začal pojem užívat samostatně, jako výraz pro oblast produktů lidské činnosti. V jeho interpretaci, jež klade důraz na sociální aspekty, se kultura také poprvé vyskytuje jako souhrn všech lidských výtvorů včetně jazyka, společenských institucí, morálky, vědy, obyčejů a zvyků v oblasti soužití, bydlení či odívání.⁶⁶

V 18. století se pak germanizovaný pojem „Cultur“ rozšířil do děl osvícenských filozofů a historiků, v nichž byla kultura jednoznačně prezentována jako oblast výhradně lidského bytí, stojící v protikladu ke světu přírody. V osvícenské éře (17. až 19. století) byla „kultura“ vnímána spíše jako výraz pro postupný, vědomý proces zdokonalování člověka a jeho okolí než pro konkrétní, daný stav nebo podmínky života společnosti. Osvícenci, kteří chápali dějiny jako boj „světla rozumu“ s nevědomostí a předsudky a byli přesvědčeni, že pokrok národů vychází z poznání, vzdělání a „osvíceného“ zákonodárství, viděli kulturu jako to, co povznáší individua i lidstvo jako celek z přírodního stavu a zušlechťuje jejich síly, kultivuje je ve smyslu tradičních křesťanských a humanistických hodnot.⁶⁷ Toto pojetí ve svých dílech koncem 18. století dále rozpracovali němečtí univerzálně orientovaní historici Karl Franz von Irwing (1728–1801) a Christoph Adelung (1732–1806).

---

62 Henckmann a Lottes, *Estetický slovník*, 115.

63 Richard Martinus Emge, *Auswärtige Kulturpolitik. Eine soziologische Analyse ihrer Funktionen, Bedingungen und Formen* (Berlin, 1967), 20–21; viz níže – axiologický (hodnotící) význam pojmu kultura.

64 Henckmann a Lottes, *Estetický slovník*, 115.

65 Člověk byl humanisty vnímán jako aktivní tvůrce, který prostřednictvím kultury vystupuje nad rámec svých biologických možností a přetváří tím přírodu i sebe sama (Václav Soukup a Alena Vodáková, *Sociální a kulturní antropologie* (Praha, 2000), 65).

66 Soukup, *Dějiny antropologie*, 277; viz níže – širší význam pojmu kultura.

67 Emge, *Auswärtige Kulturpolitik*, 21.

Základy k překonání osvícenské koncepce pojmu položil pak německý filozof a literát Johann Gottfried Herder (1744–1803), který v kultuře spatřoval typicky lidský nástroj adaptace na určité prostředí, kterým člověk nahrazuje svoji nedostatečnou vrozenou fyzickou výbavu. Kulturu proto považoval za atribut lidského soužití, který je součástí univerzální výbavy lidstva. V souladu s touto myšlenkovou konstrukcí pak odmítal například teorii o existenci „nekulturních“ národů. Kultura tím u Herdera pozbývá atributu čehosi vyššího a nadřazeného.⁶⁸ Autor si zároveň klade i otázku, zda je kulturní přínos pro lidstvo vždy pozitivní.⁶⁹ Od jeho díla se proto datuje i stále narůstající rozpor mezi tradiční (humanistickou) a speciálně vědní koncepcí pojmu kultura, které se obě paralelně rozvíjely v následujících letech a desetiletích, první z nich zejména na půdě německé klasické filozofie, druhá v oblasti historie a rodící se etnografie, etnologie, antropologie a archeologie.⁷⁰

Herder předznamenal pád osvícenské víry ve směřování lidstva ke stále vyšším cílům a vývojovým stupňům. Víra ve schopnost lidstva neustále zdokonalovat sama sebe se v průběhu 19. století začala pomalu vytrácet a ruku v ruce s tím začal postupně získávat převahu kulturní relativismus a pesimismus. Dějinný vývoj stále více přestával být vnímán jako pokrok a začínal být vysvětlován biologicky jako vývojový cyklus nebo přímo jako úpadek.⁷¹ Zakladatel psychoanalýzy Sigmund Freud (1856–1939) pak již kulturu označil přímo za zdroj rostoucí „nespokojenosti“ ve společnosti. Do její oblasti spadá ve Freudově pojetí vše, čím se člověk snaží bránit proti utrpení. Pokrok v biologii a technických vědách a pocit nadvlády nad přírodou však sám o sobě lidstvu štěstí nepřinesl. Podle Freuda se člověk stává neurotickým právě proto, že nesnese míru odepření, které mu ve službě svých kulturních ideálů ukládá moderní společnost.⁷² Němečtí filozofové Friedrich Nietzsche (1844–1900) a Wilhelm Dilthey (1833–1911) pak kulturu spatřovali sice jako prostředek identifikace a reprezentace skupin nebo národů, který utváří a integruje jednotlivá společenství a dává jim možnost k rušení vzájemných hranic a jejich srůstání do světové kultury, ale zároveň také jako faktor, který může naopak bariéry upevňovat – prostřednictvím falešného pocitu nadřazenosti, elitářství či šovinismu.⁷³

---

68 „Jak prázdná je tedy pýcha lecjaké evropské luzy, která se vyvyšuje nad všechny tři světadílí tím, co se nazývá osvětou, uměním a vědou!“ Johann Gottfried Herder, *Vývoj lidskosti* (Praha, 1941), 175.

69 „Zdali umění kdy dokázalo vskutku něčím přispěti k přírodě? Zda snad příroda v lecčems nebyla uměním učiněna zbytečnou a zeslabena? Zdali vědecké a umělecké talenty neprobudily v lidském srdci sklony, při nichž je těžší dospěti k nekrásnějšímu lidskému daru, totiž ke spokojenosti, ježto tyto sklony se ustavičně protíví spokojenosti svým vnitřním neklidem?“ *Ibid.*, 176–177.

70 Soukup, *Dějiny antropologie*, 278–279, viz níže.

71 Henckmann a Lottes, *Estetický slovník*, 115.

72 Sigmund Freud, *O člověku a kultuře* (Praha, 1990), 334–335.

73 Henckmann a Lottes, *Estetický slovník*, 115; Friedrich Nietzsche je navíc přesvědčen, že v příliší

Kulturu tedy lze podle těchto pojetí vnímat jako proces, akt sebeutváření, sebezdokonalování člověka nebo jako určitou strukturu uspořádání věcí či klíč, jehož prostřednictvím je daná skutečnost interpretována a dávana do významové souvislosti. Lze ji chápat jako teoretický pojem, který vysvětluje, prostředkuje duchovní statky a hodnoty, nebo jako praktický systém nařízení a norem, které určují jednání či podobu institucí, jež lidem usnadňují život.⁷⁴ Někteří autoři, například sociolog a filozof Karl Mannheim (1893–1947), k těmto specifikacím dále doplňují i jasné rozlišení mezi kulturou osobní (individuální) a objektivní (kolektivní).⁷⁵

1.4.2 Axiologické pojetí kultury

V tradiční humanistické interpretaci je kultura vnímána jako vyšší sféra ducha, která je opakem technické, administrativní civilizace. Je synonymem pozitivních hodnot, jež přispívají k humanizaci, zušlechtnění a zdokonalení člověka, hodnot, které stojí v protikladu ke světu přírody. Tu si člověk podřizuje a kultivuje ji.⁷⁶ Zahrnuje především oblasti řeči, náboženství, umění a vědy. Toto axiologické (hodnototvorné) pojetí má své kořeny v antice a renesanci a dále bylo rozvíjeno v průběhu osvícenství a rozpracováno klasickou německou filozofií.⁷⁷ V této tradici je měřítkem všech věcí „západní“ kultura, považovaná za obecně nejpokročilejší a nejrozvinutější.⁷⁸

V díle německého osvícenského filozofa Immanuela Kanta (1724–1804) souvisí kultura úzce s etikou. Jejím východiskem je Kantův kategorický imperativ, morální zákon, neboli základní mravní příkaz, jímž by se všichni lidé měli v každé situaci řídit: „Jednej jen podle té maximy (zásady), od níž můžeš zároveň chtít, aby se stala obecným zákonem.“⁷⁹ Za kulturu Kant považuje právě schopnost člověka jednat v souladu s cíli, které si vnitřně stano-

---

rychlé moderní době nemají nová umělecká díla/směry šanci uzrát a plně se rozvinout. V nedostatku času a klidu spatřuje nebezpečí, že společnost místo pokroku spěje k novému barbarství (Friedrich Nietzsche, *Werke in drei Bänden: Band 3 Menschliches und allzumenschliches Jenseits von Gut und Böse, Zur Genealogie der Moral, Der Antichrist* (Curych, 1971), 99).

Wilhelm Dilthey zdůrazňuje, že fakt, že si člověk díky vědeckému a technickému pokroku podmanil přírodu, zdaleka neznamená, že by se jakkoli přiblížil k odpovědím na zásadní otázky lidského bytí – na otázky po smyslu vlastní existence, konání, po původu věcí. Soudí naopak, že tomuto poznání se člověk vzdálil mnohem více, než kdy předtím v dějinách. Viz *Die Philosophie des Lebens* (Stuttgart, 1961), 26.

⁷⁴ Ibid.

⁷⁵ „Objektivní kulturou rozumíme všechny objektivace ducha, jež se ve svém historickém vývoji staly lidským odkazem. Patří sem náboženství, věda, umění, stát a životní formy. Naproti tomu o subjektivní kultuře mluvíme tehdy, když – jak to správně postřehl Simmel – duše usiluje o své naplnění nikoli skrze sebe samu, obratem do nitra, nýbrž oklikou přes ony kulturní objektivace, totiž tím, že si je osvojuje.“ Viz Karl Mannheim, *Ideologie a utopie* (Bratislava, 1991), 24.

⁷⁶ Emge, *Auswärtige Kulturpolitik*, 20–21.

⁷⁷ Soukup a Vodáková, *Sociální a kulturní antropologie*, 66.

⁷⁸ Emge, *Auswärtige Kulturpolitik*, 21.

⁷⁹ Immanuel Kant, *Základy metafyziky mravů* (Praha, 1990), 84.

vil. Míra morálnosti pak naznačuje úroveň svobody dosažené jednotlivcem i společností. Kulturní sféra podle Kanta zahrnuje vedle vědy a umění i práci a schopnost disciplíny vypěstovanou výchovou. Cílem kulturního vývoje je v jeho pojetí vytvoření tělesně a mravně dokonalé osobnosti.⁸⁰ „Vytváření způsobilosti rozumné bytosti pro libovolné účely vůbec (tudíž v její svobodě) je kultura. Tedy pouze kultura může být posledním účelem, který jsme oprávněni připsat přírodě vzhledem k lidskému druhu...“⁸¹

Německý idealistický myslitel Johann Gottlieb Fichte (1762–1814) pak kulturu vidí jako získání schopnosti, jak potlačovat a vykořenit vlastní chybné (nevhodné) sklony vzniklé před probuzením individuálního rozumu a pocitu vlastní samostatnosti. Spatřuje v ní zároveň schopnost měnit okolní věci podle svých pojmů a prostředek k dosažení nejvyššího cíle člověka, za nějž považuje „úplný soulad se sebou samým“.⁸² Velký vliv měl na vnímání kultury i Fichtův krajan Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770–1831), který vycházel z teorie, že smyslem lidské existence je být médiem poznání absolutna, nástrojem rozvoje univerzálního ducha a jeho sebeuskutečnění skrze přírodu a dějiny. Pojem kultury podle Hegela slouží k vyjádření celku lidského světa, podle filozofova přesvědčení však není pouhým výsledkem lidského snažení, ale právě produktem a konkrétním stupněm vývoje, sebeuskutečnění a sebepoznání absolutního ducha. Toto probíhá formou lidského poznávání.⁸³ Svět kultury je podle Hegela utvářen na úrovni smyslového názoru v umění, v rovině představ v náboženství a vrcholí ve filozofii jako nejhodnější formě poznání (myšlení).⁸⁴

Na Hegelovy myšlenky volně navázal i další z německých filozofů, Wilhelm Dilthey (1833–1911), který od svého předchůdce přejal pojem objektivní duch. V Diltheyově systému však tento není momentem vývoje absolutní ideje, ale spíše shrnujícím obrazem společenského života a historie, souhrnem, který vytváří konkrétní sociální prostředí. Kultura je pak zvláštní oblastí této totality, do níž spadá jazyk, náboženství, věda, umění a morálka dané společnosti.

Vývoj pojmu „kultura“ byl v německé filozofii dovršen takzvanou novokantovskou školou, idealistickým filozofickým proudem přelomu 19. a 20. století, který navázal na idealistické a metafyzické rysy Kantova učení. Centrální role připadla v tomto směru zástupci její bádenské větve, filozofu a univerzitnímu profesorovi Heinrichu Rickertovi (1863–1936). Ten znovu vyzdvihl kulturu především jako oblast „dobra“, protikladnou ke sféře přírody. Vnímá ji tedy stále jednoznačně v pozitivním smyslu, jen ji definoval poněkud širěji – jako způsob lidského bytí, souhrn všeho, co vytvořil člověk. Kultura podle jeho

---

80 Soukup, *Dějiny antropologie*, 279.

81 Immanuel Kant, *Kritika soudnosti* (Praha, 1975), 213–214.

82 Johann Gottlieb Fichte, *Pojem vzdělance* (Praha, 1971), 27.

83 Soukup, *Dějiny antropologie*, 280.

84 Kulturní období jsou pak v Hegelově filozofickém systému epochami celých dějin, které jsou přechodem z říše přírody do sféry svobody. Viz Soukup a Vodáková, *Sociální a kulturní antropologie*, 66–67.

díla zahrnuje vedle tradičních kategorií jako věda, náboženství či umění i rodinu, stát, ekonomiku a obecně mezilidské vztahy.⁸⁵

V rámci německé filozofie se tedy zejména v průběhu 18. a 19. století vytvořila koncepce kultury jako oblasti, odloučené od celku společenského vývoje a jemu nadřazené. V tomto tradičním (hodnototvorném, axiologickém) přístupu je kulturní sféra synonymem pro souhrn lidských výtvorů (respektive výtvorů lidského ducha), které stojí v protikladu ke světu přírody. Celek kulturního života daného státu či společnosti je pak tvořen tímto souhrnem všech děl duchovní, múzické a umělecké povahy a jejich recepcí – přijetím či odmítnutím těchto výtvorů většími či menšími částmi obyvatelstva.⁸⁶

Toto pojetí kultury si v Německu po dlouhou udrželo svoji silnou pozici, stejně jako jasné vymezení kategorie „vysoké“ kultury oproti výrazu „civilizace“, který byl vnímán jako označení pro sice potřebnou, ale v zásadě povrchní, druhořadou oblast výtvorů a sociálních vazeb. Tradiční německé vnímání kultury má také silně apolitický až antipolitický akcent, neboť většinou veřejným je v souladu s touto tradicí „sféra ducha“ rovněž nadřazena.⁸⁷

1.4.3 Širší (antropologické) pojetí kultury

V průběhu 19. století se zejména pod vlivem rozvoje historie a nových společenských věd jako antropologie, sociologie, psychologie a etnologie začal postupně prosazovat nový obsah pojmu kultura. Oproti původnímu vnímání tato kategorie především ztratila pozitivní, hodnotící charakteristiku (ve smyslu kultura = kultivace), zároveň se také výrazně rozrostl okruh věcí a jevů, pro které bylo toto označení používáno. Ve svém nejširším pojetí byla sféra kultury extendována na specificky lidský způsob organizace, realizace a rozvoje činnosti, který se zhmotňuje ve výsledcích fyzické a duševní práce, na celek schopností, děl, institucí a dalších výtvorů, kterými se člověk liší od zvířete respektive s jejichž pomocí překročil ve svém dějinném vývoji přírodní stav.⁸⁸ Takový pojem kultury se svým významem výrazně přiblížil pojmu „civilizace“.

Adaptaci „moderního“ obsahu slova kultura předznamenal německý historik Gustav Friedrich Klemm (1802–1867), který původní definici obohatil o souhrn obyčejů, zvyků, znalostí a lidských dovedností. Za tvůrce první formální moderní definice kultury jako civilizace je považován britský antropolog Edward Burnett Tylor (1832–1917). Ten kulturu (neboli civilizaci) pojal jako komplexní celek, který zahrnuje poznání, víru, umění, právo, morálku, zvyky a všechny ostatní schopnosti a obyčeje, které si člověk osvojil jako člen společnosti.⁸⁹

---

85 Soukup, *Dějiny antropologie*, 281–282.

86 Hans Arnold, *Auswärtige Kulturpolitik. Ein Überblick aus deutscher Sicht* (München, 1980), 9.

87 Wolf Lepenies, *Kultur und Politik. Deutsche Geschichten* (Bonn, 2006), 21–27.

88 Henckmann a Lottes, *Estetický slovník*, 115.

89 Axiologický význam kultury se tak na počátku 20. století rozšířil tak, aby sloužil k označení sféry všech lidských nadbiologických věcí a jevů, typických pouze pro rod *Homo*. Viz Soukup,

Tento přístup ke kultuře se také vyznačuje zamítnutím (dlouho tradované) nadřazenosti euroatlantické civilizace. Antropologie jako věda sice přirozeně vnímá rozličnost jednotlivých kultur, zkoumá je však paralelně jako samostatné totality, posuzuje jejich stupeň, rozvinutost, diferenciaci. Od jejich hodnocení ve smyslu „vyšší“ a „nižší“ však zpravidla odhlíží. Každá kultura je pro ni zvláštní odpovědí na výzvy, kterým člověk musí čelit, je životní formou, totalitou specifických druhů a způsobů, kterými její příslušníci uspokojují své potřeby, souhrnem procesů, které se v ní utvářejí a institucí, které se z toho vyvíjejí.⁹⁰ Z tohoto hlediska není zkoumání kultury omezeno na oblasti, které kultivují a humanizují člověka, ale zahrnuje všechny produkty lidské činnosti, jejichž prostřednictvím se člověk adaptoval na vnější prostředí.

V souladu s tímto pojetím vyznívá i definice významného polského antropologa Bronislava Malinowského (1884–1942) – kultura je pro něj integrální celek, sestávající z nástrojů a spotřebitelského zboží, zakládajících listin pro různé společenské skupiny, lidských idejí a výtvorů, víry a zvyků, ohromný, částečně materiální, částečně lidský a částečně duchovní aparát, s jehož pomocí je člověk schopen řešit konkrétní, specifické problémy, jimž čelí. Tyto problémy povstávají z jeho organických potřeb a skutečnosti, že jeho životní prostředí je pro něj zároveň přátelské i nebezpečné.⁹¹

Podle definice již zmíněného zakladatele psychoanalýzy Sigmunda Freuda neznamená kultura totéž, co zdokonalování, ani předurčenou cestu k dokonalosti. Je podle něj souhrnem výkonů a zařízení, jimiž se život lidí vzdálil od života jejich zvířecích předků a jež slouží dvěma účelům: ochraně člověka před přírodou a uspořádání vztahů lidí mezi sebou. Za kulturní pak považuje všechny činnosti a hodnoty, které prospívají člověku tím, že mu podrobují Zemi a chrání jej před mocí přírodních sil. Freud nicméně zdůrazňuje, že kultura se nezaměřuje pouze na užitek a že v jejím rámci se rozvíjí i „krása a čistota“, stejně jako péče o vyšší psychické činnosti, o intelektuální, vědecké a umělecké výkony, o vedoucí úlohu, jež lidé vyhrazují ve svém životě idejím. Dalším významným specifikem kultury je podle Freuda to, že je prostředím, které je vybudováno na zřeknutí se přirozených pudů. Právě z toho má pramenit nepřátelství, kterému jsou všechny kultury nuceny čelit. Tento odpor dokáže ovšem kultura zlomit, pokud dokáže neplnění pudů svým příslušníkům ekonomicky kompenzovat.⁹²

1.5 Kultura v mezinárodních vztazích

1.5.1 Definice kultury v mezinárodních vztazích

Termíny „zahraniční kulturní politika“ nebo „zahraniční kulturní vztahy“, případně „kulturní reprezentace“ se běžně vyskytují v diplomatickém

---

Dějiny antropologie, 284.

⁹⁰ Emge, *Auswärtige Kulturpolitik*, 22–23.

⁹¹ Bronislav Malinowski, *A scientific theory of Culture and other Essays* (New York, 1944), 36.

⁹² Freud, *O člověku a kultuře*, 336–337, 340, 342–343, 354.

slovníku, odborných publikacích i každodenní komunikaci. Málokdy však bývá jasně vymezeno, jaké oblasti tyto „nálepky“ konkrétně označují. Co se rozumí pod „kulturou“ v mezinárodních vztazích? Úzký výsek intelektuální a umělecké produkce, kánon národních děl a autorů, který svědčí o vyspělosti národa a který je prostřednictvím státního „kulturního exportu“ nutno vyvézt do zahraničí? Nebo je zde kultura vnímána v rámci širšího pojetí jako způsob života, souhrn všech opatření, kterými se člověk adaptuje na vnější prostředí a role státu se soustředí na všeobecný rozvoj mezilidských kontaktů? Odpověď na tuto otázku není jednoduchá. Koncept kultury se v mezinárodních vztazích – podobně v jiných oblastech – v posledních desetiletích dramaticky vyvíjel a měnil.⁹³

Nelze jednoznačně říci, že je kultura v mezinárodních vztazích míněna v čistě axiologickém či antropologickém smyslu slova. První z těchto konceptů se totiž zdá být pro dané účely příliš limitovaný, druhý naopak příliš široký. Hodnototvorné pojetí se nehodí proto, že účelem kulturních vztahů nemá být pouze vzájemná prezentace „vysoké“ kultury, ale spíše reprezentace „vitálních substancí“ národa – vedle ukazování (byť bohatého) kulturního dědictví by v nich měl být zastoupen i živý, realitě blízký, soudobý element. Širší pojetí naopak znemožňuje detekovat hranice mezi „kulturní“ sférou politiky a oblastmi klasické diplomacie či zahraniční hospodářské politiky. V praxi se ovšem tyto dvě pojetí nevyklučují, spíše naopak – obě jsou relevantní a navzájem se doplňují.⁹⁴ V časovém i geografickém kontextu se zároveň liší jejich váha a význam. Obecně však lze konstatovat, že vědci, již se zabývají oblastí mezinárodních vztahů, vesměs sledovali a sledují dominantní trendy ve vývoji pojmu kultury v ostatních společenských vědách, v novějších studiích k tomuto tématu tím pádem jasně převládá její širší, antropologické pojetí.⁹⁵

V 60. letech 20. století byla níměně kultura v mezinárodních vztazích stále ještě definována převážně ve svém tradičním, hodnototvorném slova smyslu,⁹⁶ specifický vztah SRN a ČSSR navíc nedovoloval neomezené prořstání obou společností na nejširší bázi. V této studii se tedy pod kultu-

---

93 Jak poznamenává Michaela Marek – v poslední době se výrazně rozostřily hranice, které byly před několika desetiletími jasně stanovené – hranice mezi kulturou, společností, politikou a hospodářstvím. Toto otevření napomáhá k zjiřtování dříve netuřených souvislostí mezi jednotlivými obory, zároveň však znesnadňuje precizní analytickou práci, viz Michaela Marek, „Kultura jako nositel a oponent politických záměrů“, in *Kultura jako nositel a oponent politických záměrů: Německo-české a německo-slovenské kulturní styky od poloviny 19. století do současnosti*, eds. Duřan Kováč, Michaela Marek, Jiří Pešek a Roman Prahel (Ústí nad Labem, 2009), 11.

94 J. M. Mitchell, *International Cultural Relations* (London, 1986), 8.

95 Reeves, *Culture and International Relations*, 3.

96 Pod klasickou zahraniční kulturní politikou se rozuměla výměna v oblastech výtvarného umění, literatury, hudby filmu, divadla a tance, mezinárodní kulturní spolupráce zahrnovala nad to zprostředkování a šíření vědomostí o určitém státu či národu, spolupráce v oblasti vědy a řkolství, přeshraniční kooperace společenských organizací, výměnné programy pro mládeř a kontakty na poli sportu.

rou rozumí v souladu s axiologickou tradicí oblast vědecká či umělecká, v ideálním případě vzdálená a nadřazená denní politice.⁹⁷ Nelze si ji však představit jako úzký výběr intelektuální a umělecké produkce určený pro společenskou elitu nebo jako „zlatý fond“ který je státem exportován do zahraničí. Je pod ním spíše rozuměn souhrn všech děl duchovní, múzické a umělecké povahy i jejich recepcí, jejichž přijetím či odmítnutím většími nebo menšími částmi obyvatelstva je tvořen celek kulturního života dané společnosti. Jeho nedílnou součástí je i masová kultura.⁹⁸ Takto vnímanou zahraniční kulturní politiku lze také definovat jako soubor socio-kulturních akcí organizovaných v suverénním národním státě vůči okolnímu světu – dalším státům nebo mezinárodním institucím, který se projevuje v programatických koncepcích jednotlivých zemí, v jejich bilaterálních i multilaterálních smlouvách.⁹⁹

Tato kniha se soustředí zejména na oblast „klasické“ zahraniční kulturní politiky, tedy na výměnu v oblastech výtvarného umění, literatury, hudby filmu, divadla apod. Vzhledem k šíři tématu opomíjí (až na zmínky) oblasti školství a vědecké výměny, přeshraniční kooperace společenských organizací, programů pro mládež a kontaktů na poli sportu, zpravidla do zahraniční kulturní politiky také zahrnované. Pozornost je koncentrována zejména na výměnné akce na poli filmu a výtvarného umění.

1.5.2 Přítomnost kultury v mezinárodních vztazích

Názory na to, v jakém historickém období začala kultura hrát roli v mezinárodních vztazích, se značně různí. Někteří autoři jsou přesvědčeni, že byla jako součást sebe prezentace jednotlivých států a národů v diplomacii přítomna už od antiky a od té doby ji instituce (například katolická církev) či vládcí ve svých mocenských strategiích nikdy zcela neopomíjeli.¹⁰⁰ Jiní zdůrazňují, že do mezinárodních vztahů plně vstoupila až se vznikem moderních (národních) států v 19. století, které jako první začaly opravdu organizovaně působit v oblasti vědy, umění a vzdělávání¹⁰¹ a v nichž se plně začal rozvíjet je proměnlivý a komplikovaný vztah mezi politickou mocí a kulturní sférou, jenž se vyznačuje stále se opakujícími spory o svobodu umění, kulturní autonomii a míru jejího omezení či ovlivnění.¹⁰²

⁹⁷ Jedná se skutečně o ideální případ. V praxi se kulturní prostor, jakkoli se snaží o vlastní autonomii, samozřejmě neustále vyvíjí a podléhá vnějším vlivům, například tomu, co společnost v dané době uznává za součást kultury, co je ochotna jako umění akceptovat. Viz Marek, „Kultura jako nositel a oponent politických záměrů“, 12.

⁹⁸ Arnold, *Auswärtige Kulturpolitik*, 9.

⁹⁹ Gerd Ulrich. Bauer, „Auswärtige Kulturpolitik“, in *Handbuch interkulturelle Germanistik*, eds. Alois Wierlacher a Andrea Bogner (Stuttgart, 2003), 132–133.

¹⁰⁰ Melissen, ed., *The New Public Diplomacy. Soft Power in International Relations*, 1–2.

¹⁰¹ Tedy vyvíjet státní kulturní politiku, zabývat se ochranou, podporou, zprostředkováním a utvářením celkové národní kultury – především oblasti umění, věd a vzdělávání. Viz Kurt Düwell, *Deutschlands auswärtige Kulturpolitik 1918–1932* (Köln am Rhein, 1976), 6–7.

¹⁰² Míra kulturní autonomie v daném státu samozřejmě závisí na jeho politickém systému –

Cílená zahraniční kulturní politika, provozovaná přímo státy nebo jimi podporovanými institucemi, se pak vyvinula koncem 19. století na základě předchozích soukromých iniciativ.¹⁰³ Její ustavení vycházelo z poznání, že kulturní vztahy mohou mít také politickou kvalitu a účinnost – vznikla tedy jednoznačně proto, aby v době rozvíjejícího se imperialismu a kolonialismu podepřela expanzionistickou snahu velmocí. Jednostranný kulturní export (výtvorů a idejí považovaných za nadřazené okolnímu světu) měl být zároveň předvojem i součástí mocenského rozmachu. Propagandistické strategie se na obou válčících stranách dále profesionalizovaly za první světové války¹⁰⁴ a po krátkém meziválečném období, vyznačujícím se snahou o kulturní spolupráci a výměnu mezi národy se znovu plně rozvinuly před druhou světovou válkou a v jejím průběhu. V tomto období byla zahraniční kulturní politika, vnímaná jako součást národní prestiže a důkaz síly národa, jednoznačně podřízena prosazování mocenských a ekonomických zájmů.

Po roce 1945 doznala zahraniční kulturní politika výrazných změn. Přirozeně neprestala být také zájmovou politikou, nicméně zejména v západních demokraciích je od 60. let minimálně na verbální úrovni znát posun ve vnímání její role. Je vyjadřována vůle, aby se z poslušného nástroje bezprostředních mocenských ambic státu proměnila v ekvivalent vnitrostátní liberální kulturní politiky a za její cíl se nejčastěji označuje rozvoj obecného porozumění a mírového soužití mezi národy.¹⁰⁵ Bývá zdůrazňována důležitost jejího vyváženého dvousměrného (respektive vícesměrného) provozu, kooperace a komunikace mezi partnery namísto jednostranné kulturní propagandy či exportu. Akcentuje se také minimalizace role státu a maximalizace iniciativ na běžné mezilidské úrovni či na úrovni partnerských institucí a dlouhodobé budování vzájemného poznání a důvěry namísto předávání krátkodobých propagandistických poselství. Otázkou však zůstává, nakolik se tato teorie promítla do každodenní diplomatické praxe¹⁰⁶ – zejména v tak komplikovaném vztahu, jaký se po druhé světové válce utvářel mezi SRN a ČSSR.

V socialistickém bloku byla situace po druhé světové válce samozřejmě diametrálně odlišná. Kulturní oblast vnímala Moskva a její spojenci jednoznačně jako třetí bojiště (vedle politiky a ekonomiky), na kterém se odehrává mocenské sou-

---

absolutistický stát či diktatura přísně kontrolují všechny oblasti společenského života a kultura je v nich jednoznačně nástrojem politické moci, v liberální demokracii je naopak úkolem státu kulturu podporovat, ale zároveň ji ponechat svobodný prostor k rozvoji (Arnold, *Kulturexport als Politik?*, 11, 20; Düwell, *Deutschlands auswärtige Kulturpolitik 1918–1932*, 1).

103 Tak její cíle definuje například sociolog Martinus Emge (*Auswärtige Kulturpolitik*, 16), který na přelomu 50. a 60. působil jako bonnský kulturní atašé v Kanadě.

104 Melissen, ed., *The New Public Diplomacy. Soft Power in International Relations*, 1–2.

105 Hans Arnold, *Kulturexport als Politik? Aspekte auswärtiger Kulturpolitik* (Tübingen/Basel, 1976), 12–13, 16–19.

106 Jak zdůrazňuje Michaela Marek v návaznosti na Thomase Mergela – přes proklamace o nezávislosti a svébytnosti kultury je tato vždy svým způsobem politická, neboť konec konců vše má politickou dimenzi, viz Marek, „Kultura jako nositel a oponent politických záměrů“, 21.

peření s „imperialismem“.¹⁰⁷ Převážná část kontaktů mezi západem a východem probíhala nikoli mezi jednotlivými národy a individui bez spolupůsobení státu, ale naopak pod drobnohledem oficiálních míst.¹⁰⁸

Názory na to, zda má kulturní oblast svěbytný vliv na mezinárodní vztahy (například v šíření lidských práv a demokratických hodnot), či zda je pouhým nevýznamným přívažkem „velkých“ (ekonomických a mocenských) vazeb se v průběhu poválečných desetiletí různily a doposud různí. Zásadně odlišná stanoviska zastávají na tomto poli i zástupci dvou klasických teoretických škol mezinárodních vztahů – realistické a liberálně-idealistické.

1.5.3 Role kultury prizmatem klasických teorií mezinárodních vztahů

Přestože kulturní oblast nikdy nestála právě v centru zájmu vědců, již se zabývají mezinárodními vztahy,¹⁰⁹ jejich pozornosti přesto neušla. Přínos teoretických přístupů k problematice lze spatřovat jak v rovině poznávací (odlišení pravdivého od nepravdivého – uchopení reality, orientace v množství dat, schopnost osvětlit minulost a predikovat budoucnost), normativní (vize žádoucího stavu, odlišení dobrého od zlého), tak politické (aplikace teorie do praxe mezinárodní politiky).¹¹⁰

Kořeny realistické¹¹¹ školy mezinárodních vztahů sahají do antického Řeka a mezi její klasické představitele jsou vedle antického historika Thukydida (asi 460–399 př. n. l.) počítáni Niccolo Machiavelli (1469–1527) a Thomas Hobbes (1588–1679), z pozdějších autorů pak zejména Edward Hallett Carr (1892–1982), Hans Morgenthau (1904–1980) a zástupci tzv. neorealismu (dominuje realistické tradici od 80. let minulého století) v čele s Kennethem Waltzem (* 1924). Její zastánci považují za zcela rozhodující materiální a mocenské aspekty politiky (zejména vojenskou sílu), které podle nich mají jednoznačnou převahu nad ideologií, mezinárodním právem či etikou. Realisté sdílejí pesimistický pohled na lidskou přirozenost a mezinárodní systém vidí jako anarchickou strukturu, v níž vládne boj všech proti všem, a každý je odkázán pouze sám na sebe. Za hlavní aktéry mezinárodní politiky považují suverénní státy, které jednájí čistě racionálně, ve vlastním zájmu, rozhodují se podle podnětů a daností mezinárodního systému a kooperují pouze v případě společného ohrožení. Snaží se přitom zastávat dva základní zájmy své zahraniční politiky – zájem na bezpečnosti (uchování vlastní autonomie a vlivu na okolní prostředí) a z toho plynoucí zájem na co největší moci „control over capabilities, resources“ (měřeno zejména indikátory vojenské a hospodářské síly). Pod svojí bezpeč-

---

107 Dieter Sattler, „Festvortrag“, *Mitteilungen des Instituts für Auslandsbeziehungen Zeitschrift für Kulturaustausch*, č. 1 (1961), 45.

108 Jako tomu např. bylo mezi západními demokraciemi, viz *ibid.*, 46.

109 Karl-Sebastian Schulte, *Auswärtige Kulturpolitik im politischen System der BRD* (Berlin, 2000), 3.

110 Petr Drulák, *Teorie mezinárodních vztahů* (Praha, 2003), 29–31.

111 Její stoupenci proklamují svoji údajnou blízkost k praxi mezinárodních vztahů – podle svého přesvědčení je ukazují právě takové, jakými jsou – odtud název.

ností pak státy rozumějí schopnost udržet si svou fakticky nezávislou identitu a funkční integritu.¹¹²

Vědci, radíci se mezi zastánce realistické školy kvůli jednoznačnému zdůrazňování mocenských a ekonomických aspektů zahraniční politiky (high politics) kulturní oblast (low politics) nejčastěji opomíjejí a odsouvají stranou jako nepodstatnou či příliš „měkkou“.¹¹³ V neorealistickém světě jsou pak kulturní a sociální faktory převážně považovány pouze za záležitost domácí politiky a v oblasti mezinárodních vztahů jsou vnímány jako irelevantní.¹¹⁴ Pokud už roli zahraniční kulturní politiky v mezinárodních vztazích neorealisté zmiňují, pak ji jednoznačně považují za závislý nástroj k udržení nebo posílení vlivu daného státu na jeho mezinárodní okolí.¹¹⁵ Někteří realističtí autoři, například Hans Morgenthau, zdůrazňují, že pro oblast mezinárodních vztahů je relevantní pouze národní kultura v antropologickém slova smyslu. Jako způsob života je základní charakteristikou dané společnosti a určuje její celkovou podobu. Z toho však vyplývá, že spíše generuje odlišnosti mezi jednotlivými národy a neposkytuje prostor pro diskuzi, spolupráci či výměnu myšlenek mezi nimi.¹¹⁶ Není tedy hybatelem, který by dokázal významným způsobem pomoci ke sblížení mezi národy, nemluvě o jejím eventuálním příspěvkem k řešení bezpečnostních, ekologických či ekonomických problémů. Podle některých realistů navíc není vůbec samostatnou silou – lze ji maximálně považovat za zástěrku či ospravedlnění tvrdé reálpolitiky, jakousi sametovou rukavičku, která zakrývá železnou pěst.¹¹⁷

Východím bodem takzvané liberálně-ideologické tradice, která je mnohem širší a méně ucelená než tradice realistická,¹¹⁸ bylo učení římských stoiků – zejména Marka Tullia Cicera (106–43 př. n. l.), Lucia Annaea Senecy (4 př. n. l.–65 n. l.) a Marka Aurelia (121–180), přesvědčených o existenci všeobecně sdílených lidských hodnot a takzvaného přirozeného práva, poznatelného díky rozumu. Její zástupci, mezi které bývají řazeni například středověcí teologové sv. Augustin (354–430) a sv. Tomáš Akvinský (1225–1274), někteří klasičtí němečtí filozofové – především Immanuel Kant (1724–1804) – či neoliberalističtí politologové Robert Keohane (* 1941) a Joseph Nye (* 1937), vycházejí z existence světové civilizace a předpokládají možnost pokroku, poučení z chyb

---

112 David A. Baldwin, *Neorealism and Neoliberalism. The Contemporary Debate* (New York, 1993), 11; Drulák, *Teorie mezinárodních vztahů*, 34–41, 60–63.

113 Schneider, „Culture Communicates: US Diplomacy That Works“, 163.

114 Sujata Chakrabarti Pasic, „Culturing International Relations Theory. A Call for Extension“, in *The Return of Culture and Identity in IR Theory*, eds. Yosef Lapid a Friedrich Kratochwil (London, 1996), 85.

115 Volker Rittberger, „Auswärtige Kulturpolitik – ein Stiefkind der Forschung?“ http://www.ifa.de/i/dakp_rittberger.htm

116 Reeves, *Culture and International Relations*, 108–111.

117 Javier Noya, „The symbolic power of nations“, *Place Branding*, č. 2 (2006): 55–56.

118 Zejména proto, že ji lze chápat jako zbytkovou kategorii – do které spadá víceméně vše kromě poměrně jasně definovaného realistického proudu. Označení „idealistická“ je často chápáno negativně – ve smyslu realitě vzdálená, utopická. (Drulák, *Teorie mezinárodních vztahů*, 72).

minulosti, trvalého mírového soužití a funkční spolupráce mezi lidmi, státy a národy.¹¹⁹ Liberálně-idealističtí vědci zároveň odmítají jednoznačnou dělicí čáru mezi domácí a zahraniční politikou a zpochybňují realistickou premisu o roli státu jako vylučného aktéra mezinárodního dění,¹²⁰ částečně i jeho proklamovanou absolutní racionalitu (neboť je podle nich konglomerátem různých subjektů a zájmů, které hledají za hranicemi každý vlastního spojení).¹²¹ Zdůrazňují také roli nadnárodních a nevládních institucí, vnitrostátních subjektů, firem, jednotlivců a veřejného mínění v globálních vztazích, v posledních desetiletích také nezpochybnitelně sílící mezinárodní provázanost (v rámci mezinárodních režimů a organizací). Zároveň nepovažují politicko-bezpečnostní rovinu vztahů za vždy rozhodující (kladou důraz i na jejich hospodářskou, normativní, etickou či kulturní dimenzi).¹²²

Zástupci liberálně-idealistické školy, zabývající se mnohem více rolí idejí a imateriálních faktorů v mezinárodní politice než jejich „realističtí“ kolegové, přirozeně mnohem více reflektují i roli kultury ve vztazích mezi lidmi a národy. Jejich teorie na tomto poli jsou také výrazně komplexnější a rozvinutější. V posledních letech zaznamenal široký ohlas zejména koncept tzv. měkké síly (soft power) harvardského profesora Josepha S. Nye. Tato moc (definovaná jako schopnost dosáhnout zamýšlených výsledků, změnit podle svého záměru chování ostatních) se na rozdíl od klasické ekonomické či vojenské síly (hard power), působící prostřednictvím plateb či hrozeb, uskutečňuje nikoli na základě násilného přemáhání, ale pozitivního přesvědčování (upoutávání, zaujmutí) mezinárodních partnerů. Může tak efektivně působit v oblastech, kam tvrdá mocenská politika nemá možnost zasáhnout, nebo kde působí pouze za cenu vynaložení nezměrného úsilí – zejména v takzvané třetí dimenzi agendy světové politiky (vedle klasické vojenské a ekonomické), která se vyznačuje chaotickým promísením státních a nestátních aktérů a do které spadají témata typu terorismus, mezinárodní zločin, změna klimatu či šíření infekčních nemocí. Nye zdůrazňuje, že stát může dosáhnout svých cílů mnohem snadněji, pokud pro ně dokáže získat partnery, pokud ti mají svobodnou vůli jej ve jménu sdílených hodnot následovat. Jeho atraktivita v očích ostatních přitom zdaleka nevyplývá jen z jeho materiální moci – její nedílnou součástí jsou i tři primární zdroje měkké síly daného státu – jeho kultura (pokud je přitažlivá a zajímavá pro ostatní), politické hodnoty, které navenek i uvnitř vyznává (například šíření míru a demokracie) a zahraniční

---

119 Jednotliví představitelé této tradice se liší mimo jiné v tom, co za základy trvalého míru považují – zastánci tzv. liberálního směru jej spatřují především v hospodářské spolupráci, idealisté zejména ve změně norem – odtud také název celé teoretické tradice. (Drulák, *Teorie mezinárodních vztahů*, 41–42, 72–73).

120 Baldwin, *Neorealism and Neoliberalism*, 3.

121 Zahraniční politika státu je pak určována společenským zájmem, který má největší schopnost prosadit se v danou chvíli (Volker Rittberger, „Auswärtige Kulturpolitik – ein Stiefkind der Forschung?“ http://www.ifa.de/i/dakp_rittberger.htm).

122 Drulák, *Teorie mezinárodních vztahů*, 72–78.

politika (pokud je uznávána jako morální a legitimní).¹²³ Specifikem kultury přitom je, že v liberální společnosti přímo nepodléhá vlivu vlády a může působit nezávisle, v krajních případech dokonce i proti její politice. Měkká síla má však přirozeně jako jakákoli jiná moc své limity – závisí nejen na kontextu, ale na rozdíl od tvrdé síly i na existenci ochotných interpretů a posluchačů. Navíc vytváří spíše dlouhodobě příznivý rámec a nemá lehce měřitelné objektivní výsledky. I přes tyto handicapy může být ovšem její vliv velmi významný – jako příspěvek k otupení hran mezinárodních sporů či stabilitě vztahů mezi národy.¹²⁴

Kulturní diplomacie je pak novodobými „idealisty“ vnímána jako součást širšího konceptu veřejné diplomacie (public diplomacy), jednoho z klíčových nástrojů měkké síly.

Veřejná diplomacie zahrnuje vše, co stát dělá, aby vysvětlil světu svoji politiku a kulturu, své zásady, postoje a ideály a získal pro ně porozumění. Na rozdíl od tradiční diplomacie se obrací nikoli na reprezentanty cizích států, ale na jejich širokou veřejnost, jedince, skupiny a nevládní struktury a má spíše dlouhodobé či střednědobé působení.¹²⁵ Není přitom, jak by se mohlo zdát, ani zdaleka altruistickou záležitostí a sleduje jasné cíle, zejména udržení spojenců a prevenci mezinárodních konfliktů.

Tato studie si klade mimo jiné za cíl na základě dobových dokumentů posoudit, která z předkládaných teorií mezinárodních vztahů prokazuje svoji platnost v daném období a v interakci mezi tehdejšími Československem a Spolkovou republikou Německo. Její autorka polemizuje především s „realistickým“ názorem, že kultura (ve výše určeném smyslu, viz kapitola 1.5.1 Definice kultury v mezinárodních vztazích) je pro oblast mezinárodních vztahů nepodstatným faktorem, případně pouhým „měkkým“ přívěskem „vysoké politiky“, který pomáhá prosadit její zájmy. Není jím především proto, že nepodléhá plně politické kontrole a žije vlastním životem,¹²⁶ často produkuje i díla či polemiky, které jsou v přímém rozporu se zájmy vládnoucí vrstvy. Její kvalitě obecně prospívá, pokud je co možná nejvíce vzdálená od denní politiky a jejích cílů, případně se formuluje v přímé opozici proti ní. Intelektuálové a reprezentanti kulturní obce bývají navíc do značné míry nezávislé osobnosti s vlastními vazbami, které nerespektují hranice mezi státy a politickými systémy ani vládní strategie. Jsou sice do značné míry závislí na financování z veřejných prostředků, stát si ale nemůže dost dobře dovolit dlouhodobě ignorovat trendy a proudy, které veřejnost přijme za své – jinak

---

123 Nye, *Soft power. The Means to Success in World Politics*, 1–7, 9, 11.

124 Nye, *Soft power. The Means to Success in World Politics*, 14–16; Joseph S. Nye, „Soft Power and American Foreign Policy“, *Political Science Quarterly*, č. 2 (2004): 255–270.

125 Schneider, „Culture Communicates: US Diplomacy That Works“, 147–148; Melissen, ed., *The New Public Diplomacy. Soft Power in International Relations*, 4, 8–12, 14.

126 Například i tak represivnímu režimu, jakým byl komunismus v Československu, se podařilo místní kulturu plně ovládnout a izolovat jen na krátké období počátku 50. let – viz Knapík, „Pokus o kulturní karanténu“, 291–300.

by ztratil její podporu a dostal by se s ní do přímého konfliktu.¹²⁷ Stát zároveň nemůže z ekonomických i prestižních důvodů vyvážet kulturu, o kterou by v zahraničí nikdo nejevil zájem, jeho umělecký export je tedy závislý i na vkusu tamějších recipientů. V kontextu vztahů ČSSR a SRN nelze ani hovořit o dvou odlišných kulturách, které by generovaly a podporovaly rozdíly mezi oběma národy v Morgenthauově slova smyslu (viz výše). Na to jsou si příliš blízké, po staletí byly v nepřetržité interakci součástí téhož evropského kulturního vývoje. Krátké období, kdy tyto kultury v rámci nacistické a komunistické diktatury z této tradice vybočily, lze považovat za pouhou výjimku potvrzující pravidlo.

Pro tuto práci se zdají být výrazně přínosnější liberálně-idealistické koncepty role kultury v zahraniční politice, především Nyova definice kultury jako *soft power*, měkké síly, která má schopnost změnit chování ostatních podle svého záměru nikoli pomocí hrozeb, ale „pozitivního“ ovlivnění. Z archivních dokumentů, které se vztahují k tématu této studie, jasně vyplývá, že si političtí aktéři na obou stranách hranice byli této moci kultury dobře vědomi.¹²⁸ Primárně ovšem nechtěli tuto měkkou sílu využít pro jakési efemérní usmíření mezi národy, ale především pro své „tvrdé“ cíle. Publikum na druhé straně železné opony chtěli především přesvědčit o atraktivitě svého politického systému a ovlivnit jej natolik, aby ve své zemi požadovalo zásadní změnu poměrů. Německá strana se navíc snažila dokázat, že překonala temné období nacistické diktatury a vrátila se do rodiny evropských zemí. Zásadní roli v motivaci Prahy pro rozvoj kulturních styků pak hrály ekonomické zájmy, protože kulturní export byl pro chronicky nefunkční ekonomiku nenahraditelným zdrojem potřebných valut.

1.5.4 Kultura v demokracii a reálném socialismu

Vzhledem k tématu knihy je nezbytné alespoň nastínit zásadní rozdíly ve vztahu kultury a politické moci v tehdejších socialistickém Československu a ve Spolkové republice Německo.¹²⁹ Primární odlišnost spočívá v organizaci kulturního života v obou zemích – v Československu byla v 60. letech kultura silně centralizována a její produkce poměrně štědře dotována. Umělci se povinně sdružovali do profesních svazů a jejich jednotlivá díla byla podřízena dohledu cenzurního úřadu. Prvotním záměrem komunistické ideologie

---

127 Což například nemohla ani oficiální místa v Československu v 60. letech (viz níže) a byla nucena akceptovat celé segmenty moderní kultury, které v předcházejícím desetiletí potírala – od moderního výtvarného umění po rock'n'roll.

128 Stejně tak si uvědomovali její výše zmíněné limity – že síla *soft power* závisí na atraktivitě kulturní produkce daného státu a na existenci schopných interpretů a otevřených posluchačů a jejím problémem je, že působí spíše dlouhodobě a má obtížně měřitelné výsledky a pozitivem naopak to, že zasahuje široké vrstvy obyvatel.

129 Samozřejmě s vědomím, že obě sféry jsou vždy úzce propojeny a politika si v každé době umí pomoci „kulturními“ prostředky k prosazení vlastních hodnotových představ a zajištění jejich trvalé platnosti. Viz Marek, „Kultura jako nositel a oponent politických záměrů“, 21.

bylo po uchopení moci v roce 1948 plně ovládnutí kulturní sféry, její vytrženi z kontextu domácí tradice i od západoevropsko-amerického kulturního a civilizačního okruhu¹³⁰ včetně prosazení státního monopolu na kulturní styky se zahraničím¹³¹ a úplná politizace ducha po sovětském vzoru.¹³²

Neideologické myšlení bylo v 50. letech považováno za nebezpečný únik od úkolů, které měli intelektuálové a umělci na státní a stranickou objednávku plnit. Podobně jako ostatní totalitní vládcí se komunisté svým způsobem obávali každého projevu svobodného myšlení, neboť potřebovali disponovat nezpochybnitelnou, neomylnou silou, která bude jejich jménem promlouvat. Vůdčí sovětský ideolog Andrej Ždanov (1896–1948) definoval úlohu socialistického umění jasně již ve 30. letech tak, že musí zobrazovat život pracujícího lidu a být mu blízké a srozumitelné, musí být vnímáno masami a nacházet v nich odezvu. Poptávka byla jednoznačně po radostném umění, jež by dodávalo optimismus a podporovalo pracovní elán, a každé dílo bylo podle těchto hledisek souzeno. Existence netendenční a nepolitické tvorby byla popírána, s nadsázkou měl ideologický význam každý tah štětcem a řádek básně.¹³³

V Československu začala KSČ pracovat na naprostém ovládnutí kulturní sféry po sovětském vzoru již záhy po puči v roce 1948. Moc na tomto poli uzurpovali často nedovzdělaní ideologové slepě následující poučky marxismu-leninismu, kteří bezohledně pronásledovali všechny tendence, které považovali za škodlivé.¹³⁴ Na počátku 50. let bylo ostře odděleno režimem povolené a „formalistické“ umění a vyznavačům druhého směru práce ztížena nebo znemožněna. Pole zcela opanovala produkce socialistického realismu.¹³⁵ Důsledkem byl „ústup umělce z dějin“ – umění, které takto vzniklo,

---

130 Protože se komunistický režim stejně jako všechny ostatní diktatury etabloval především jako systém diskontinuity s dosavadními pořádky a kontexty. Pro ovládnutí kultury bylo nutné zavést zejména přísná cenzurní opatření, která zahrnovala masivní ničení knih, zákazy celých uměleckých směrů (jazz, moderní umění), zákaz importu západních knih a periodik či likvidaci řady kulturních institucí. Viz Jirí Pešek, „Litterae et libri prohibiti‘ in der kommunistisch beherrschten Tschechoslowakei“, in *Propaganda, (Selbst-)Zensur, Sensation. Grenzen von Presse- und Wissenschaftsfreiheit in Deutschland und Tschechien seit 1871*. eds. Michal Anděl, Detlef Brandes et al. (Düsseldorf, 2005), 245–248.

131 Knapík, „Pokus o kulturní karanténu“, 291–300; Autor ovšem konstatuje, že se tehdejší československé moci podařilo přímé kontakty se zahraničím přerušit pouze na krátké období v letech 1950–1953, které sice dosavadní vazby porušilo, nemohlo je však trvale podvázat (viz také Pešek, „Kontinuität und Diskontinuität in der tschechischen Kultur 1945–1965“, 456).

132 Komunistická moc od kultury očekávala, že se stane pomocníkem strany a dekorací režimu. Viz Josef Alan, *Alternativní kultura: příběh české společnosti 1945–1989* (Praha, 2001), 12.

133 Spisovatel Klíma, v mládí sám nadšený komunista, cituje ve svých pamětech (*Moje šílené století*, 436) čínskému komunistickému vůdce Mao Ce-tunga – podle něj veškerá kultura, literatura a umění náležejí společenské třídě či straně, mají politickou linii. Umění pro umění nebo nadstranícké umění tím pádem neexistuje.

134 *Ibid.*, 392–399.

135 Prostřednictvím kultury a „přestrojením“ se za ni mohla tak politická moc prosazovat svoji

bylo bezvýznamné, a jako první tento fakt pocítili sami tvůrci.¹³⁶ Šedesátá léta, ve kterých se poměry v Československu uvolnily, pak byla obdobím zápasu kultury za svoji novou existenci a emancipaci od destruktivní stranické politiky, stejně jako dobou, kdy se navazovaly zpřetrhané vazby se západoevropskou a světovou kulturou. Rigidní státní kontrola kulturní a intelektuální produkce v kontextu celospolečenských změn v 60. letech do značné míry povolila. Postupně se začal otevírat prostor pro publikaci a toleranci názorů odchylných od striktní marxisticko-leninské doktríny, stejně jako pro zveřejňování děl dosud kritizovaných nebo zakazovaných autorů.¹³⁷ Privilegované postavení přitom nadále měli členové komunistické strany a neustále docházelo k zákazům (i když někdy jen částečným, časově omezeným, zhusta absurdním).¹³⁸

Zatímco diktatura nebo autoritativní režim se snaží vměstnat kulturu do oktrojovaného celospolečenského konceptu, liberální stát by měl intelektuální a uměleckou produkci nejen podporovat, ale ponechávat ji zároveň převážně svobodnému rozvoji.¹³⁹ V SRN byla po roce 1945 z rozhodnutí západních spojenců kulturní oblast přísně decentralizována a příslušné kompetence připadly jednotlivým spolkovým zemím. Pouze kulturní reprezentace navenek spadala částečně pod spolkové ministerstvo zahraničí – ani ta však nebyla nijak monopolizována a i do ní však zasahovala celá řada dalších aktérů (ministerstev, zemských orgánů, specializovaných institucí, jednotlivců a podobně). Místní umělci a intelektuálové samozřejmě nebyli nuceni tvořit v duchu jakési vládnoucí ideologie, nebyli pronásledováni a omezováni ve výkonu svého povolání a mohli svobodně cestovat a tvořit za hranicemi. Bylo by ovšem iluzí se domnívat, že měli pro svoji tvorbu zcela ideální podmínky a úplnou nezávislost. Poválečné roky obnovy a následná konzervativní Adenauerova éra přály spíše maloměstské estetice a masovému konzumu¹⁴⁰ než modernímu a kritickému umění, tvůrci byli navíc vystaveni silnému komerčnímu tlaku, případně podřízení vůli úředníků rozdělujících veřejné finanční prostředky.¹⁴¹ Německá kultura, zdecimovaná roky nacistické perzekuce, odlivem talentů do emigrace a dlouhodobou izolací, po válce navíc jen obtížně hledala sama sebe a ztracené spojení se světovým vývojem.

---

vůli ve společnosti i pod úrovní státního a stranického dohledu. Marek, „Kultura jako nositel a oponent politických záměrů“, 22.

136 Chaloupecký in *Tschechoslowakische Kunst der Gegenwart* (Berlin, 1966).

137 Janoušek, ed., *Dějiny české literatury 1945–1989. Svazek III. 1958–1969*, 23–24.

138 Podrobněji viz kapitola 2.2.2 Kulturní vývoj v ČSSR.

139 Arnold, *Kulturexport als Politik?*, 10.

140 Hermann Glaser, *Die Kulturgeschichte der Bundesrepublik Deutschland. Band 2 – Zwischen Grundgesetz und Grosser Koalition 1949–1967* (Frankfurt am Main, 1990), 252.

141 Významný kulturní teoretik Jindřich Chaloupecký k tomu poznamenává, že umění je v kapitalistickém systému zbožím, předmětem finančních spekulací a atributem společenského postavení. To sice umělce účinně pobízí a motivuje v práci, ale vystavuje jeho dílo nebezpečným deformacím. Viz *Tschechoslowakische Kunst der Gegenwart. Katalog výstavy* (Berlin, 1966).

Tato studie rozebírá na základě archivních materiálů, sekundární literatury a publicistických článků roli kultury ve vztazích Československé socialistické republiky a Spolkové republiky Německo v 60. letech 20. století, ve kterých došlo k uvolnění poměrů v tehdejší ČSSR a rozvoji jejich styků se zahraničím. Rovněž zohledňuje vliv dalších aktérů, mimo jiné Sovětského svazu a Německé demokratické republiky, na utváření této interakce. Kulturu pojímáme v souladu s axiologickou tradicí jako vědeckou či uměleckou oblast, v ideálním případě vzdálenou každodenní politice. Nevnímáme ji však jako úzký výsek intelektuální či umělecké produkce určený výhradně pro společenskou elitu nebo kánon národních umělců a děl vyvážený státem do zahraničí, ale spíš jako celek duchovní, múzické a umělecké produkce a její recepce, jež tvoří kulturní život dané společnosti. Zahraniční kulturní politiku pak definuje jako soubor socio-kulturních akcí organizovaných v suverénním státě vůči okolnímu světu – dalším státům, mezinárodním organizacím či zahraničnímu publiku.

V souladu s liberálně-idealistickou tradicí teorie mezinárodní politiky přitom považujeme kulturu za svébytný a relevantní faktor v mezinárodních vztazích a vnímáme ji jako „měkkou sílu“, která dokáže vedle politické a ekonomické moci výrazně ovlivňovat postavení daného státu v mezinárodním kontextu. Zároveň přihlížíme k rozdílnému vnímání role kultury v socialistickém režimu a liberální demokracii.